

**ការចងក្រងនូវពាក្យសូមអភ័យទោសរបស់ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច
នៅក្នុងអំឡុងពេលសវនាការកន្លងមក**

នៅក្នុងសាលដីកាលើបណ្តឹងសាទុក្ខក្នុងសំណុំរឿង ០០១ ប្រឆាំងនឹង កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច អង្គជំនុំជម្រះ
តុលាការកំពូលនៃអង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា (អ .វ.ត.ក) បានរក្សាសេចក្តីសម្រេចរបស់អង្គជំនុំជម្រះ
សាលាដំបូង ឲ្យមានការចងក្រងនិងផ្សព្វផ្សាយនៅលើគេហទំព័ររបស់ អ .វ.ត.ក នូវរាល់សេចក្តីទទួលស្គាល់កំហុស
និងពាក្យសុំអភ័យទោសរបស់ ឌុច នៅក្នុងអំឡុងសវនាការ រួមទាំងសវនាការលើបណ្តឹងសាទុក្ខផង ។

អ .វ.ត.ក លើកទឹកចិត្តឲ្យមានការបោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញនូវពាក្យសុំអភ័យទោសនេះ ក្នុងគោលបំណងមិនរកប្រាក់
ចំណេញ ប៉ុន្តែត្រូវបញ្ជាក់ប្រភពនៃឯកសារ ។

ការចងក្រងនូវពាក្យសូមអភ័យទោសរបស់ កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅក្នុងអំឡុងពេលសវនាការកន្លងមក

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី ៣១ ខែ មីនា ឆ្នាំ ២០០៩

ទំព័រ៥២ (ចន្លាត់១៤-២៥) ដល់ទំព័រ៥៦ (ចន្លាត់១-២១)

ដំបូងខ្ញុំសូមបញ្ជាក់អំពីព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនៅកម្ពុជាខ្លះ ។

តាមតម្រាយដែលសហព្រះរាជអាជ្ញាលោកមានប្រសាសន៍ រួចមកហើយ ។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ប្រជាជនកម្ពុជាទទួលបានការដោយ ការកាប់សម្លាប់នេះយូរឆ្នាំហើយ គឺចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៦៦ ដែល ឧត្តមសេនីយ៍ លន់ នល់ គាត់កាប់សម្លាប់កសិករនៅសំឡូត ។ បន្ទាប់មកទៀតរដ្ឋប្រហារ ១៨មីនា ភាគីនយោបាយទាំងអស់ ប្រណាំងប្រជែងគ្នាកាប់សម្លាប់ប្រជាជនកម្ពុជាហូតដល់ថ្ងៃ១៧ មេសា ១៩៧៥ ទើបឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវាធ្លាក់ផ្តាច់មុខទៅលើបក្ស កុម្មុយនីស្តកម្ពុជា នេះតម្រាយប្រវត្តិសាស្ត្រដែលខ្ញុំសូមលើកជូន អង្គប្រជុំ ស្របតាមតម្រាយដែលសហព្រះរាជអាជ្ញាព្រឹកមិញលោក មានប្រសាសន៍ ។

តទៅនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់អំពីគោលដំហែរខ្ញុំដូចតទៅ ៖

ពីថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ថ្ងៃ ៦ មករា ១៩៧៩ បក្ស កុម្មុយនីស្តកម្ពុជាជាអ្នកទទួលខុសត្រូវផ្តាច់មុខលើឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ កម្ពុជា ភ័ស្តុតាងសំខាន់គឺលក្ខន្តិកៈបក្សឆ្នាំ១៩៧៦ ។ ទំព័រទី១ នៃលក្ខន្តិកៈនេះសរសេរជាអាទិ៍ថា "ក្រោយពីដឹកនាំសម្រេចបដិវត្តន៍ ប្រជាជាតិប្រជាធិបតេយ្យបានទាំងស្រុងនិងជាស្ថាពរនៅថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ មក ។ បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាដឹកនាំបដិវត្តន៍សង្គម និយម និងកសាងសង្គមនិយមតទៅទៀត ដោយផ្តាច់មុខ ដាច់ខាត នឹងគ្រប់ផ្នែក" នេះជាភ័ស្តុតាងដែលខ្ញុំសូមលើកជូនជាតិប្រជាជន តាមរយៈអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងនៃ អ.វ.ត.ក ។

ទី១) ខ្ញុំសូមវិភាគអំពីឧក្រិដ្ឋកម្មទូទាំងប្រទេសពីថ្ងៃ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ថ្ងៃ ៦ មករា ១៩៧៩ ។ ក្រោយ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ប៉ុល ពត កើតចិត្តភ្លើតភ្លើនខ្លាំងណាស់ បានលើកមាត់ដែលប៉ះពាល់ អាយុមនុស្ស នេះគឺមកពី ប៉ុល ពត គាត់មានសព្វមានគ្រប់ សំខាន់គឺ មានបក្ខជនរាប់ម៉ឺននាក់ នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃគាត់ ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មជំនាន់ នោះធំធេងណាស់ ។ ដោយឡែក ការបាត់បង់អាយុជីវិតមានទៅដល់ ជាងមួយលាននាក់ ។ ដោយខ្ញុំជាបក្ខជនមួយរូបរបស់បក្សកុម្មុយនីស្ត កម្ពុជា ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា "ខ្ញុំពិតជាមានតួនាទីទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវ ចិត្ត លើឧក្រិដ្ឋកម្មដែលបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាប្រព្រឹត្តនៅជំនាន់ នោះ" ។

ខ្ញុំសូមសម្តែងនូវវិប្បដិសារី សោកស្តាយយ៉ាងឈឺចាប់បំផុត

កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច កំពុងអានសេចក្តីសុំអភ័យទោសចំពោះអ្នករស់រានមានជីវិតពីមន្ទីរ ស-២១ និងចំពោះក្រុមគ្រួសាររបស់ជនរងគ្រោះដែលបានបាត់បង់ជីវិតនៅមន្ទីរ ស-២១ នៅក្នុងសវនាការថ្ងៃទី៣១ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០៩ ។

ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មគ្រប់យ៉ាងដែលបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាប្រព្រឹត្តពីថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ ៦ មករា ១៩៧៩ ។

ទី២) ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ដោយឡែក អំពីឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ ស-២១ ខ្ញុំ សូមទទួលស្គាល់នូវការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្ញុំតាមផ្លូវច្បាប់ ។ ខ្ញុំសូម បញ្ជាក់ថា តាមផ្លូវច្បាប់ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ដែលកើតមាននៅ ស-២១ សំខាន់គឺសកម្មភាពធ្វើទារុណកម្មនិងសម្លាប់ផ្តាច់អាយុ ជីវិតមនុស្ស ។

តាមតម្រាយដែលខ្ញុំបានធ្វើរួចមកហើយ នៅវេលាដែលលោក សហចៅក្រមស៊ើបអង្កេតនាំខ្ញុំទៅសម្តែងសកម្មភាពព្រឹត្តិការណ៍ ចាស់ឡើងវិញនៅជើងឯកនិងនៅសារមន្ទីរប្រល័យពូជសាសន៍ ទួលស្លែង គឺខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតចូលសុំទោសជនរងគ្រោះដែលនៅ រស់រានមានជីវិត និងសុំទោសក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែល បានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតយ៉ាងអាណោចអាជ័យនៅ ស-២១ ។

ពេលនេះ ខ្ញុំសូមអស់លោកទាំងនោះ លោកមេត្តាទទួលដឹងឮ

ថាខ្ញុំចង់សុំទោស សូមលោកមេត្តាយកបំណងនេះទៅពិចារណា ។ ខ្ញុំមិនជាមិនទាន់ទាមទារសូមឲ្យលោកអត់ទោសខ្ញុំនៅពេលឥឡូវនេះទេ ។ ខ្ញុំដឹងហើយថា ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្ញុំទៅលើជីវិតមនុស្ស ជាពិសេសទៅលើជីវិតស្ត្រីនិងកុមារ ជា ឧក្រិដ្ឋកម្មធ្ងន់ធ្ងរមិនអាចអត់ឱនឲ្យបានទេ ។ សំណូមពររបស់ខ្ញុំនេះរបស់ខ្ញុំ គឺសូមអស់លោកមេត្តាទុកទ្វារចូលសុំទោសនេះឲ្យនៅចំហ ។

ទី៣) វិប្បជីសារីដ៏រំសេចច្បាប់របស់ខ្ញុំរំព្រកអតីតកាលពេលណាខ្ញុំរំសេចខ្លោចផ្សាពេលនោះ ។ ខ្ញុំគិតស្មុគស្មាញ កាលណាខ្ញុំនឹកដល់សកម្មភាពកន្លងមកដែលខ្ញុំបានទទួលអនុវត្ត និងបានបញ្ជាឲ្យអនុវត្តដែលសុទ្ធតែជាសកម្មភាពប៉ះពាល់ដល់អាយុជីវិតជនស្លូតត្រង់យ៉ាងច្រើន ក្នុងនោះរួមមានទាំងស្ត្រីនិងកុមារផង ។

ទោះបីខ្ញុំធ្វើដោយគោរពតាមបញ្ជារបស់អង្គការក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំពិតជាទទួលខុសត្រូវចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងនេះ ។ ខ្ញុំបានជម្រាបសហចៅក្រមស៊ើបអង្កេតហើយថា ខ្ញុំជាចំណាប់ខ្មាំងនិងជាគូសម្តែងនៃរបបឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ។ ខ្ញុំជឿថា មនុស្សម្នាក់ទៀតនៅពេលនេះចាត់ទុកខ្ញុំថាកំសាក ថាអមនុស្សធម៌ ខ្ញុំទទួលពាក្យនេះដោយស្មោះនិងដោយគោរព ។ នៅសម័យស-២១នោះ ខ្ញុំចាត់ទុកជីវិតខ្ញុំនិងជីវិតគ្រួសារខ្ញុំសំខាន់លើសជីវិតអ្នកជាប់ឃុំយ៉ាងនៅស-២១ នោះ ។

ប្រកែកប្រណាំងនឹងបទបញ្ជាពីខាងលើ ទោះបីដឹងថា បទបញ្ជានោះឧក្រិដ្ឋក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនដែលហ៊ាននឹកនាដល់ដែរនៅជំនាន់នោះ ។ នេះជាបញ្ហាស្លាប់រស់របស់ខ្ញុំនិងគ្រួសារខ្ញុំ ។ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាប្រធានស-២១ ខ្ញុំអត់ហ៊ានគិតគូររកលទ្ធភាពអី ក្រៅពីអនុវត្តតាមបទបញ្ជារបស់ថ្នាក់លើទេ ។ ទោះបីខ្ញុំដឹងថាការអនុវត្តនោះនាំទៅរកការបាត់បង់អាយុជីវិតមនុស្សរាប់ពាន់ៗនាក់ក៏ដោយ ។ បច្ចុប្បន្ននេះ ខ្ញុំមានវិប្បជីសារីសោកស្តាយយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ព្រមទាំងខ្មាសអៀនព្រមទាំងមានសភាពរៀស ក្នុងឋានៈជាអ្នកមានខ្លួនមានទោស ដឹងថាខ្លួនជាអ្នកមានទោសចំពោះជាតិប្រជាជនកម្ពុជាទាំងមូល ។ ចំពោះគ្រួសារជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែលបានបាត់បង់ជីវិតនៅស-២១ ព្រមទាំងចំពោះក្រុមគ្រួសារខ្ញុំផ្ទាល់ ដែលមានសមាជិកមួយចំនួនបាត់បង់ជីវិតទៅក៏ដោយ ។

វិធានការដោះស្រាយខាង-- ពេលបច្ចុប្បន្ននេះរបស់ខ្ញុំ

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តសហការជាមួយអង្គ អ.វ.ត.ក ដោយហេតុថាទុក្ខទោសទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តទៅលើប្រជាជន ខ្ញុំមានតែផ្លូវនេះតែមួយប៉ុណ្ណោះគឺតែដែលអាចរំលែកទុក្ខសោកទាំងអស់ដែលបង្កឡើងដោយឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ ស-២១ និយាយដោយឡែក និងឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជានិយាយជារួម ។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ស-២១ និងវិនាសកម្មគួរឲ្យរន្ធត់ទាំងប៉ុន្មានដែល ស-២១ បង្កើតឡើងជាបាតុភាពជាក់ស្តែងដែលខ្ញុំសូមប្រគល់ខ្លួនជូនអង្គ អ.វ.ត.ក ជំនុំជម្រះខ្ញុំដោយផ្លូវច្បាប់ដ៏ស្មោះនិងយ៉ាងឱនលំទោនជានិច្ច ។

នៅចុងបញ្ចប់នេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ខ្ញុំពិតជាសហការតទៅទៀត

ជាមួយ អ.វ.ត.ក នៅពេលសវនាការ ដោយខ្ញុំពិតជាឆ្លើយសំណួររបស់លោកនិងលោកស្រីចៅក្រមនៃអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូង ។ ឆ្លើយសំណួររបស់លោកនិងលោកស្រីសហព្រះរាជអាជ្ញា ឆ្លើយសំណួររបស់ដើមបណ្តឹងរបស់រដ្ឋប្បវេណីទៅតាមការចង់ដឹង និងដោយឈរលើឯកសារជាក់ស្តែង ។

លោកប្រធានជាទីគោរព!

តទៅនេះខ្ញុំសូមលោកមេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំថ្លែងអំពីវិប្បជីសារីដែលខ្ញុំមានប្រចាំជីវិតជូន ដូចតទៅ៖

ខ្ញុំអត់ពេញចិត្តទេក្នុងការធ្វើការងារនេះ ។ ខ្ញុំបានសុំចេញទៅសហកម្មនៅខែ៥ ឆ្នាំ១៩៧៥ តែមិនបានសម្រេច ។ គេចាត់ឲ្យខ្ញុំធ្វើមន្ទីរ ស-២១ ខ្ញុំក៏បានធ្វើចិត្តម្យ៉ាងដែរ ដោយខ្ញុំធ្វើអនុប្រធានគេ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំធ្វើប្រធាន ខ្ញុំតវ៉ាទៀត សុំយកអ្នកផ្សេងមកធ្វើប្រធាន ខ្ញុំធ្វើអនុប្រធាន ខ្ញុំត្រូវគេកំហែង ។ ខ្ញុំក៏ព្រមធ្វើតទៅទៀត ។

រឿងដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមតក់ស្លុត ចាប់ផ្តើមនឹកឃើញគឺ ថ្ងៃ ៣១ មករា ១៩៧៧ នៅពេលដែល សុន សេន គាត់បញ្ជាឲ្យចាប់កម្មាភិបាលភូមិភាគឧត្តរចាស់មកជាចំនួនច្រើនៗម្តង ខ្ញុំតក់ស្លុតណាស់ ។ ខ្ញុំសាកល្បងសុំយោបល់គាត់ថា បង មនុស្សនេះដូចជាមិនមែន ។ គាត់កំហែងខ្ញុំពីខាងម្ខាងទូរស័ព្ទមកថា "យើ ឧប! ចម្លើយអាជ្ញាធរណា!" ។ ខ្ញុំលែងហ៊ានមាត់ ។ ខ្ញុំគិតក្នុងចិត្ត "ឱ! អ្នកដែលបានប្តូរផ្តាច់អាយុជីវិតដើម្បីដោះជាតិប្រជាជនខ្លួន ឥឡូវធ្លាក់មកស្លាប់ធ្លាក់មកជាប់គុក ក្នុងឋានៈជាជនក្បត់បក្ស" ។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនជាតិប្រជាជនតាមរយៈអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងនេះថា ខ្ញុំនិងកម្មាភិបាលឧត្តរមានមនោសញ្ចេតនាជ្រាលជ្រៅនឹងគ្នាណាស់ ។ ខ្ញុំជាប់គុកកាលពីឆ្នាំ១៩៦៨ ភាគច្រើនជាមួយពួកអស់នេះដែរ ។ ការរន្ធត់តក់ស្លុតរបស់ខ្ញុំចេះតែបន្តទៅទៀតនៅពេលដែលគេចាប់មនុស្សពីភូមិភាគផ្សេងៗ ចុងបញ្ចប់ គេចាប់បង ង៉ែត ញូ ហៅ ហុង មកនៅថ្ងៃ១៣ មីនា ១៩៧៨ ។ ខ្ញុំគិតថា "អីយ៉ាស់! អាយុជីវិតខ្ញុំជិតដល់ពេលហើយ" ដូច្នេះ ការតក់ស្លុតចំពោះការត្រូវគេចាប់ចង់វាម្យ៉ាង ការតក់ស្លុតចំពោះអាយុជីវិតខ្លួនឯងក្រែងមិនរស់នេះក៏ម្យ៉ាងទៅទៀត ។

ដល់ចុងបញ្ចប់ មេធារបស់ខ្ញុំ គឺបងទី២ បញ្ជាឲ្យខ្ញុំបញ្ចេញជនរងគ្រោះពី ស-២១ ឲ្យអស់ទៅជើងឯក ។ ខ្ញុំថា "ដល់ពេលហើយជីវិតខ្ញុំ" ពេលនោះខ្ញុំធ្វើការអត់កើតទេ ។ ខ្ញុំដេកនៅផ្ទះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ សួរចុះអ្នកដែលខ្ញុំធ្លាប់ទៅអង្គុយនៅកន្លែងគួរធ្លាក់ គេអត់ឃើញមុខខ្ញុំទៅទីនោះទៀតទេ ។

ចុងបញ្ចប់ ម៉ោង១១ ថ្ងៃ៧ មករា រថក្រោះគេបរមុខកាត់មុខផ្ទះខ្ញុំ ខ្ញុំចប់លែងដឹងធ្វើអី ។ ម៉ោង២ ខ្ញុំនាំគ្នាចេញពីកន្លែងទីតាំងស-២១ ទៅនៅកន្លែងសន្សំកុសល ចាំយប់ព្រលប់ៗ បានខ្ញុំចេញទៅទៀត ។

ក្នុងមួយឆ្នាំនៃការរត់ភៀសសឹក ខ្ញុំចាត់បង់អស់អាយុជីវិតមនុស្ស

កាំង ហ្គេកអារ ហៅ ឌុច (ខាងឆ្វេង) ត្រួតពិនិត្យនៅក្នុងពេលទទួលបានអាហាររួមនៃបុគ្គលិកមន្ទីរ ស-២១ នៅក្នុងអំឡុងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាកស្ថានភាពជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

ដែលនៅជុំវិញខ្ញុំ ដែលទៅជាមួយខ្ញុំទាំងប៉ុន្មាន បួនខ្ញុំ២នាក់ស្លាប់ ក្នុងខ្ញុំ៦នាក់ស្លាប់ ប្រពន្ធមិត្តប៉ុន រួមទាំងមិត្តប៉ុនទៀត ទាំងកូនមិត្ត ប៉ុនទៀតស្លាប់ ប្រពន្ធបង ម៉ម ណែ ស្លាប់ មិត្តយើងផ្សេងទៀតស្លាប់ៗ គ្មានសល់ ចុងបញ្ចប់នៅសល់តែខ្ញុំម្នាក់ឯង។ គ្នាបួននាក់ មិនមែន ម្នាក់ឯងទេ។ ខ្ញុំ ហើយនិងប្រពន្ធខ្ញុំ ហើយនិងកូនពីរនាក់។

នៅពេលនោះខ្ញុំចង់សុំចេញពី មិនព្រមនៅជាមួយនឹងបង សារុន ឈ្មោះដើម រៀង ឯម អនុលេខាកូមិភាគពាយ័ព្យថ្មី។ គាត់តាម ទៅឲ្យគេទៅហៅខ្ញុំមកវិញ កាំភ្លើងបើកសោ (ឮមិនច្បាស់) ខ្ញុំថា "អើស! មនុស្សជាងមួយលាននាក់ស្លាប់ទៅហើយ ខ្ញុំបួននាក់ទៀត អត់អីទេ ស្លាប់ទៅចុះ!"។ ដូច្នោះចំពោះអាយុជីវិតមនុស្សនិងអាយុ ជីវិតប្រជាជន កាលណានឹកដល់អាយុជីវិតមនុស្សដែលស្លាប់បាត់បង់ ទៅក្នុងរបបនេះ អាយុជីវិតខ្ញុំមួយអត់ការ។ ខ្ញុំគិតចឹង។

នេះចំពោះអាយុជីវិតខ្ញុំ ខ្ញុំឲ្យតម្លៃប៉ុណ្ណឹង។ ដូច្នោះ ក្នុងមួយឆ្នាំ ហ្នឹងខ្ញុំធ្វើអីអត់កើត ទេរហូតៗ ដេកសំកុក។ ចុងបញ្ចប់ខ្ញុំនឹកឃើញ វិធីមួយគឺសែនសុំទោសជនរងគ្រោះ សែនសុំទោសឪពុកម្តាយដែល បង្កើតខ្ញុំមក ប្រាថ្នាឲ្យកូនល្អ ខ្ញុំខ្លួនឯងក៏ប្រាថ្នាសងគុណមាតាបិតា

រកផ្លូវល្អ ដល់ចុងបញ្ចប់ធ្លាក់ទៅលើផ្លូវអាក្រក់។

ខ្ញុំបង្កើតវិធីមួយ ដើម្បីល្អឯងអាមេណូខ្លួនឲ្យបានស្ងប់បន្តិច គឺ សែនសុំទោស មុនដំបូងគ្រាន់តែសុំទោសម្តាយឪពុកខ្ញុំ ហើយនិង គ្រូបាអាចារ្យខ្ញុំទេ ដល់យូរទៅវាជាការសែនសុំទោសជាតិប្រជាជន ទាំងមូល។ រាល់ថ្ងៃ ១៧ វិច្ឆិកា ដែលជាថ្ងៃកំណើតខ្ញុំ រាល់ឆ្នាំឲ្យតែថ្ងៃ ១៧ វិច្ឆិកា ខ្ញុំមិនដែលធ្វើអីកើតទេ។ ខ្ញុំតែងធ្វើស្តីមួយបន្តិចបន្តួច សម្រាប់ជាការរំលឹកនឹកដល់វិប្បដិសារីរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងឆ្នាំនេះ ខ្ញុំបានគូរ គំនូរមួយ ប្រសិនបើលោកប្រធាននិងអង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងលោក អនុញ្ញាត ខ្ញុំលើកបង្ហាញជូន។

**ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ១០ [បន្ទាត់១៩-២៥]**

ខ្ញុំសូមជម្រាបលោកចៅក្រមដោយស្មោះថា ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវលើ ឧក្រិដ្ឋកម្មដែលធ្វើទារុណកម្មមនុស្សនេះ។ ចម្លើយដែលបានមកពី ទារុណកម្មទាំងប៉ុន្មានធ្លាក់ទៅលើអាយុជីវិតអ្នកផ្សេងទៀតក៏ខ្ញុំទទួល ដែរ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ គ្រាន់តែនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកចៅក្រម

អំពីការពិតដែលកើតមាននៅទីនោះ។ ទោះបីខ្ញុំ ក្នុងឋានៈខ្ញុំតាំងខ្លួន ជាស្នងការម្នាក់ ដែលបញ្ជាទៅលើអធិការក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនៅតែទទួល ខុសត្រូវថា ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវាកើតពីខ្លួនខ្ញុំ។ សូមទោស ខ្ញុំងាកទៅឃើញ មុខលោក ជុំ មី ខ្ញុំអត់បានទៅវី លោក ជុំ មី ទេ មិត្ត សេងគាត់វី លោក ជុំ មី តែខ្ញុំបញ្ជាឲ្យនៅលើប្លង់ ខ្ញុំសូមទោសលោក ជុំ មី។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ១៩ [បន្ទាត់៦-១១]

ឧក្រិដ្ឋកម្មក្នុងការកម្ទេចមនុស្សទោះបីគេសម្រេចពីខាងលើមក ទុកជាគោលការណ៍ហើយក៏ដោយ ក៏ពេលជំទាស់ណាមួយខ្ញុំធ្វើរាល់ ពេល។ ដូច្នេះឧក្រិដ្ឋកម្មនេះគឺវានៅលើខ្ញុំដែល។ ដូច្នេះហើយ បានជាពេលម្សិលមិញខ្ញុំនិយាយថា វិញ្ញាណក្ខន្ធជនរងគ្រោះទាំងអស់ ដែលបាត់បង់ជីវិតនៅអមលាំង ខ្ញុំនៅតែសុំទោស។ ខ្ញុំនៅតែរឭក ឈ្មោះឡើងវិញ ដើម្បីសរសេរសៀវភៅមួយនេះពីបញ្ហាកម្ទេច។ ខ្ញុំអត់ គេចអំពីឧក្រិដ្ឋកម្មដែលត្រូវធ្លាក់មកលើក្បាលខ្ញុំទេ ខ្ញុំទទួល ប៉ុន្តែការ ពិតវាបែបនេះ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៧ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ២៩ [បន្ទាត់១២-២៣]

ខ្មោចជនរងគ្រោះដែលសម្លាប់នៅមន្ទីរ-១៣ វាអត់ដែលទៅណា ឆ្ងាយអំពីទីតាំងរបស់មន្ទីរ-១៣ ហ្នឹងទេ យ៉ាងច្រើនមួយរយម៉ែត្រ។ ដូច្នេះមន្ទីរ-១៣ វាមានកន្លែងវាបី។ គឺកន្លែងទីមួយនៅថ្មភ្នំ ត្រង់ម្តុំ អន្លង់វែង កន្លែងទីពីរគឺនៅ តាលាវ ដែលយើងខ្ញុំកម្ទេចហៅថា "សម្លាប់" តិចបំផុត ហើយកន្លែងទីបីនៅត្រពាំងត្រាប ភូមិត្រពាំង ត្រាប ក៏ចន្លោះស្ទឹងនិងត្រពាំងប្រាប។ ភ័ស្តុតាងដែលនៅសល់ វាអាច បញ្ជាក់បានថា ខ្មោចហ្នឹងវាមានអាយុពីអង្កាស់មក? ហើយវា មានចំនួនប៉ុន្មានច្បាស់លាស់? សម្រាប់បញ្ជាក់នូវសេចក្តីដែលខ្ញុំ សារភាពការស្នោះត្រង់ជូនជាតិប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ។ ឯចំណែកសព ផ្សេងទៀត នៅកន្លែងផ្សេងទៀត វាជាសពរបស់មនុស្សខ្មែរ ជាសពខ្មែរ ដែលស្លាប់ទៅដោយសារស្នាដៃបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា។ ខមាទោស ខ្ញុំសុំទោសដែល អត់ប្រកែកទេ ក៏ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនេះខ្ញុំក៏សម្តែង ការសោកស្តាយប៉ុណ្ណោះ ហើយនិងរំលែកទុក្ខចំពោះក្រុមគ្រួសារញាតិ មិត្តនៃសព។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៤៤ [បន្ទាត់២១-២៥] ដល់ទំព័រ៤៥ [បន្ទាត់១-៧]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ការសោកស្តាយ ការឈឺចាប់ វាអត់ ស្រាកស្រាន្តទេ វាអត់ស្ងប់ទេ។ វាអត់ស្ងប់ទេ។ កាលណានឹកដល់រឿង ចាស់ ខ្ញុំនៅស្នោះត្រង់នឹងវិប្បជីសារីរបស់ខ្ញុំជានិច្ច។ ខ្ញុំមិនក្បត់វិប្បជីសារី របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនលុបបំបាត់វិប្បជីសារីខ្ញុំនេះចោលទេទេ។ ខ្ញុំចងចាំ

ជានិច្ច។ ខ្ញុំឈឺចាប់ណាស់ ខ្ញុំតែងតែនិយាយថា សម្រេចខុសគឺ សម្រេចតែមួយដង្ហើមទេ តែរងទុក្ខ រងការឈឺចាប់ រងការសោកស្តាយ មួយជីវិត។ ដូច្នេះការដែលខ្ញុំខ្លាចក្បាលចូលមកទទួលជំនុំជម្រះនេះ គឺជំនុំជម្រះចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំធ្វើ។ ខ្ញុំមិនឆ្លើយទម្លាក់កំហុស ទាំងស្រុងនៅលើមេទេ ទៅលើមេខ្ញុំទេ ហើយក៏មិនទម្លាក់កំហុសទៅ លើកូនចៅខ្ញុំដែរ។ មានន័យថា ខ្ញុំអត់គេចយករួចខ្លួនទេ។

ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ថ្វីត្បិតតែមានតួនាទីរបស់មេ ក៏វាមានតួនាទី របស់ខ្ញុំដែរ នៅស-២១ ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ខ្ញុំទទួលតែម្នាក់ឯង គ្មាន គេច គ្មានទម្លាក់កំហុសទៅលើកូនចៅទាល់តែសោះ កំហុសឧក្រិដ្ឋកម្ម

ជនរងគ្រោះប្តីរបស់មន្ទីរ ស-២១ គឺលោក វ៉ាន់ ណាត (ស្តាំ) លោក ជុំ មី (កណ្តាល) និង លោក ប៊ូ ម៉េង (ឆ្វេង) ទទួលសៀវភៅសាលក្រមរបស់អង្គជំនុំជម្រះសាលាដំបូងក្នុង សំណុំរឿង ០០១ ប្រឆាំងនឹង កាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច នៅថ្ងៃទី១២ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១០។

ទូទាំងប្រទេស ដូចដែលខ្ញុំបានថ្លែងការណ៍នៅពេលបើកសវនាការ នេះអីចឹង។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត ចំពោះការវិនាសហិនហោច របស់ប្រជាជនកម្ពុជាយើងទាំងមូល ខ្ញុំរំលែកទុក្ខវេទនា សុំរំលែកទុក្ខ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៤៦ [បន្ទាត់២-១២]

ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតបន្តទៅទៀត។ ការអនុវត្តនយោបាយនេះនៅ ទូទាំងប្រទេស ក៏ដូចជានៅស-២១។ នៅស-២១ វាមានឧក្រិដ្ឋកម្ម ទៅលើមនុស្ស យ៉ាងតិចណាស់ក៏មួយម៉ឺនពីរពាន់បីរយប៉ែតសិប (១២៣៨០)នាក់ដែរ នៅទូទាំងប្រទេស ខ្ញុំមិនទាន់មានតួលេខ ច្បាស់លាស់ទេ តែខ្ញុំជឿថាជាងមួយលាននាក់ នេះជាការអនុវត្តមាត់ នយោបាយខុស។ ខុសនេះខ្ញុំខុសនឹងគេដែរ មិនមែនរឿងមេតែ ម្នាក់ឯងទេ មានតួនាទីរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងន័ង ទូទាំងប្រទេស តួនាទី

របស់ខ្ញុំក្នុងឋានៈជាសមាជិកបក្សម្នាក់ ខ្ញុំអត់ចោលទេ ការទទួលស្គាល់កំហុសនេះ កំហុសនេះគឺពិតជាកំហុសក្នុងការអនុវត្តមាតិកានយោបាយហើយ។ នៅស-២១ កំហុសនេះកំហុសនៃការអនុវត្តមាតិកានយោបាយរបស់បក្ស ដែលជាមាតិកាមហាឧក្រិដ្ឋ ដូចខ្ញុំបានបញ្ជាក់ព្រឹកមិញអីចឹង ឧក្រិដ្ឋជាងមាតិការបស់ពួកអាក្រមបួននាក់នៃមហាបដិវត្តន៍វប្បធម៌ចិនតទៅ ធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់អាយុជីវិតមនុស្សជាងមួយម៉ឺននាក់។ ខ្ញុំចាំអត់ភ្លេចទេរឿងអស់ទាំងនេះ។ នេះសូមសារភាពជូនតុលាការ ជូនជាតិប្រជាជនកម្ពុជា ឲ្យលោកយល់បញ្ហានេះ។ នេះខ្ញុំអត់ចោលទេវិប្បជីសារី។ វិប្បជីសារីគឺក្នុងការអនុវត្តមាតិកានយោបាយខុសនេះឯង នេះខ្ញុំសុំបញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ។

សាលសវនាការនៃ អ.វ.ត.ក ថ្ងៃទី២៩ មិថុនា ឆ្នាំ២០០៩ ជាពេលដែលលោក វ៉ាន់ណាត អ្នកសវនាការមានជីវិតពីមន្ទីរ ស-២១ ផ្តល់សក្ខីកម្មក្នុងសំណុំរឿង ០០១។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី១៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៦៧ [បន្ទាត់២-៩]

សូមសរុបមកវិញ រូបថតដែលខ្ញុំអង្គុយបង្រៀនឯកសារហ្នឹង បើមើលឥឡូវនេះទៅវាហាក់ដូចជា ជំនាន់នោះ ខ្ញុំវាសម្លើមណាស់ ភ្ញាក់រឭកវិញ។ ក៏ប៉ុន្តែតាមពិត ដល់មើលឥឡូវ វិភាគឲ្យមែនទែន គឺជារូបថតមួយគូរឲ្យខ្មាសអៀន គួរឲ្យតក់ស្លុតនឹងឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តទៅលើមនុស្ស ជីវិតមនុស្សមួយម៉ឺនពីរពាន់បីរយព្រាយនាក់។

ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមទទួលទាំងអស់ ឧក្រិដ្ឋកម្មនៅស-២១ ទាំងប៉ុន្មាន។ ទន្ទឹមនេះ ខ្ញុំជំពាក់បក្ខិជនម្នាក់ខ្ញុំតក់ស្លុតនឹងការបាត់បង់អាយុជីវិត ប្រជាជនកម្ពុជាជាងមួយលាននាក់។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត ចំពោះការបាត់បង់អាយុជីវិតប្រជាជនទាំងមួយលានជាងនាក់ ជារៀងរហូត។ ហ្នឹង ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី០១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៧០ [បន្ទាត់៩-១៦]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោក ម៉េង ចំពោះរូបលោកម្នាក់ ខ្ញុំក្អកក្អួលណាស់ យើងធ្លាប់រស់នៅជាមួយគ្នាសុខភាពលោកល្អ ខ្ញុំតក់ស្លុតណាស់នៅពេលដែលជួបលោកពីអង្គាល់ថ្ងៃ២៨ កុម្ភៈ ២០០៨ នៅមុខលោកចៅក្រមស៊ើបអង្កេត។ ខ្ញុំចង់បំពេញបំណងរបស់លោក ឲ្យច្បាស់ ក៏ប៉ុន្តែវាហួសសមត្ថភាពខ្ញុំ។ ការងារជាក់ស្តែងបែបនេះ គេអ្នកធ្វើខាងក្រោម។ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំសុំសន្និដ្ឋានជូនលោកថា ប្រពន្ធលោក ប្រហែលជាអាចទៅឯបឹងជើងឯកឯណោះ នេះគឺខ្ញុំសុំសន្និដ្ឋានប៉ុណ្ណឹង។ ទន្ទឹមនេះខ្ញុំក៏ចង់ឲ្យកាន់តែច្បាស់ទៅទៀត សុំអង្វរកចិត្តលោកសាកសេចក្តីមេត្តាដល់មិត្តហ៊ុយ ទៅសួរវា បើសិនជាវាអាចជួយលោក ប្រហែលជាមានប្រសិទ្ធភាពជាងខ្ញុំ នេះខ្ញុំសុំជម្រាបប៉ុណ្ណឹង។ សូមលោកមេត្តាទទួលនូវសេចក្តីគោរពរបស់ខ្ញុំចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធប្រពន្ធលោក។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ចប់ជូនប៉ុណ្ណោះ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី០១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៧២ [បន្ទាត់១១-២១]

នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនជាតិប្រជាជនកម្ពុជាថា ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ធ្ងន់ធ្ងរណាស់ វាជាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់អ្នកខាងលើក៏ពិតមែន ក៏ប៉ុន្តែកម្លាំងអ្នកខាងក្រោមដែលជាបក្ខិជនវានៅមានក្នុងនឹង ក្នុងទូទាំងប្រទេស មនុស្សអស់ជាងមួយលាននាក់។ ខ្ញុំក្នុងឋានៈជាបក្ខិជនមួយរូប ខ្ញុំអត់គេចទេ សុំទទួលខុសត្រូវចំពោះខាងផ្លូវចិត្តចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធទាំងអស់។ ដោយឡែកនៅមន្ទីរ ស-២១ ជីវិតមនុស្សជាងមួយម៉ឺននាក់ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តរូប អោនក្បាលជូន អ.វ.ត.ក ជំនុំជម្រះ ខ្ញុំតែម្នាក់ឯងក្នុងក្របខណ្ឌមន្ទីរ ស-២១ គ្មានឲ្យទាក់ទងដល់កូនចៅណាទេ។ នេះខ្ញុំទទួលប៉ុណ្ណឹងទាំងស្រុង។ ហើយវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកទាំងអស់នោះ បានអធិដ្ឋានជូនគេជាប់លាប់ជាប្រចាំខ្ញុំអត់ភ្លេចទេ។ ដូច្នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណឹង។ និយាយនេះដើម្បីមិនមែនគេចកែអំពីទារុណកម្ម អំពីឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្លួនទេ និយាយលាតត្រដាងឲ្យវាឃើញថា ទទួលស្គាល់ឧក្រិដ្ឋកម្មត្រឹមត្រូវមតិណា? ហើយនេះខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ។

00005321

E3/357

អគារ "គ" នៃមន្ទីរ ស-២១ នៅឆ្នាំ១៩៧៩ ។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាកំណត់សម្គាល់អង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី០២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៦៦ [បន្ទាត់១៨-២៥] ដល់ទំព័រ ៦៧ [បន្ទាត់១-៣]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកប្រធាន ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់តាមដែលការខ្ញុំ បានស្តាប់សក្ខីកម្មរបស់លោក និង ចាន់ផល នេះ ។ ដំបូងខ្ញុំសូមទទួល ស្គាល់ថា សក្ខីកម្មនេះវាបញ្ជាំងឲ្យឃើញទុក្ខវេទនា ការនិរាសប្រាស ព្រាត់របស់លោក និង ចាន់ផល ពិតប្រាកដមែន ។ ដំបូង នៅពេល ដែលមុននឹងឃើញឯកសារដើមប្រវត្តិរបស់លោក និង ចិន ជាឪពុក លោក និង ចាន់ផល ខ្ញុំគិតថា ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះវានៅក្រៅ ស-២១ ទេ ។ ប្រហែលជាលោក និង ចិន រងទុក្ខវេទនានៅមន្ទីរនគរបាលមួយផ្សេង ទៀត ។ ដល់ឃើញប្រវត្តិរបស់លោក និង ចិន ដែលចុះនៅលេខ TSL បានន័យថាទូលស្នែង លេខ ០៥២១ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ហើយថា លោក និង ចិន ពិតជាមកស្លាប់នៅកន្លែងនេះ ។ ដោយឡែកម្តាយ របស់លោក និង ចាន់ផល អត់ទាន់ឃើញឯកសារអីទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំសូម ញែកបញ្ហានេះជាពីរ ។ ទីមួយ បើសិនជាមានប្រវត្តិរូបអ៊ីចឹងមកទៀត និយាយអំពីម្តាយ លោក និង ចាន់ផល លទ្ធភាពវាតែម្យ៉ាង គឺត្រូវ

ស្តាប់ទាំងអ្នកមីង ម៉ុ យៅ ហើយវាស្លាប់ទាំងលោក និង ចាន់ផល និង ប្អូនផង ។ ស-២១ អត់ដែលទុកកុមារទេ ។ នេះខ្ញុំសូមជម្រាបលោក ដោយគ្រង់ ។ នេះលទ្ធភាពវាទៅអ៊ីចឹង ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤ [បន្ទាត់២-៦]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកប្រធាន! សូមគោរពអង្គជំនុំជម្រះ សាលាដំបូងជាទីគោរព! ឯកសារនេះខ្ញុំទទួលស្គាល់ ។ ទីមួយ ជា ឯកសារនៅទូលស្នែង ដោយមាន TSL ជាកំណត់សម្គាល់ ហើយទីពីរ អក្សរដៃខ្ញុំទទួលស្គាល់ទៀតថា ពិតជាអក្សរដៃបុគ្គលិករបស់មន្ទីរ ស-២១ ។ ទន្ទឹមនេះតាមរយៈអង្គសវនាការយើងនេះ ខ្ញុំសូមទោស ដល់លោក និង ចាន់ផល ដែលពេលនោះខ្ញុំមិនទាន់ឃើញឯកសារ ខ្ញុំមានការខុសឆ្គងទៅលើគាត់ខ្លះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ ។

បន្ទប់តូចៗធ្វើពីគីដូនៅក្នុងអគារ "គ" នៃមន្ទីរ ស-២១ ។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាកម្ពស់ក្នុងជួនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៨០ [បន្ទាត់១៤-២១]

សរុបមកខ្ញុំជឿថា មិត្ត ម៉េត ជិន ម៉េត នេះ រងទុក្ខវេទនាដែលគេឃុំឃាំងស្រួចឆ្លើយនៅកង ៤៥០ ។ ខ្ញុំនិយាយយ៉ាងនេះមិនមែនចង់បដិសេធខ្លឹកខ្លួនឯងទេ ក៏ប៉ុន្តែការបញ្ជូនទៅ ស-២១ តែបញ្ជូនចូលទៅដល់អាមជ្ឈមណ្ឌល គុកនៅភ្នំពេញហើយ អត់ចេញទេ មិត្ត ម៉េត គឺមិត្តនៅនឹង ខ្ញុំយកទៅជើងឯកហើយ ។

ដូច្នេះខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា មិត្តចេញ ពី៤៥០ ទៅចូលព្រៃស ។ នេះគឺប៉ុណ្ណឹងដូច្នេះបានជាខ្ញុំពិបាកនឹងនេះ ។ សរុបមកខ្ញុំមិនបដិសេធខ្លឹកខ្លួនឯងទេ ក៏ប៉ុន្តែចង់បញ្ជាក់ថា ការប្រតិបត្តិជំនាន់នឹងអីចឹងចេញពីកងពលឲ្យតែទៅចូលក្នុង ស-២១ ភ្នំពេញ ហើយអត់មានអ្នកណានៅរស់ទេ គ្មានសល់បានរស់ទេ ស្លាប់អស់ហើយ ។ នេះខ្ញុំគ្រាន់តែសុំបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណោះ សុំចប់ ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣២ [បន្ទាត់១៦-១៧]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកមេធាវី! ចំពោះករណី មិត្តម៉េត ខ្ញុំអត់ទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តទេ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវពេញមុខ ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មនេះតាមផ្លូវច្បាប់ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ សូមចប់ ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤១ [បន្ទាត់៩-១២]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ខ្ញុំសូមជូនជាសេចក្តីសង្កេតដូចតទៅ៖ ទីមួយ ទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេសជំនាន់នោះ ខ្ញុំអត់គេចទេ ខ្ញុំពិតជាទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្ត ។ ដោយឡែក ជនរងគ្រោះទាំងឡាយណាដែលបាត់បង់ជីវិតនៅមន្ទីរ ស-២១ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងពីរ ទាំងផ្លូវច្បាប់ទាំងផ្លូវចិត្ត ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤២ [បន្ទាត់២១-២២]

ខ្ញុំមិនទាមទារឲ្យកូនចៅណាម្នាក់មកជាមួយនឹងខ្ញុំនៅទីនេះប្រឈមមុខនឹងតុលាការទេ ។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខច្បាប់និងខាងផ្លូវចិត្តតែម្នាក់ឯងក្នុងក្របខ័ណ្ឌ ស-២១ ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤០ [បន្ទាត់២-២៥] ដល់ទំព័រ ៤១ [បន្ទាត់១]

លោកប្រធានជាទីគោរព! សក្ខីកម្មរបស់អ្នកស្រី ប៊ូ ប៉ុន វាចេញមកពីចិត្តក្លាហានរបស់គាត់ដែលនិយាយការពិត ហើយវាចេញមកពីទុក្ខវេទនាដែលនៅក្នុងខ្លួនគាត់ច្រើនឆ្នាំហើយ ។ កូនអស់បីបួននាក់ ។ បីនាក់ស្លាប់ដោយមិនដឹងរឿង ហើយកូនចុងក្រោយត្រូវស្លាប់នៅក្នុងដៃក្នុងពេលរត់ ។ នេះក៏សន្មតថាអស់បួននាក់ទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងបួននាក់ ប្តីក៏អស់ ។ ខ្ញុំអត់និយាយ លើកកំហុសថា នេះគឺមកពីអ្នកស្រីជាសមាសភាព១៧ មេសា ទេ ។

ជាមាត់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា មនុស្ស១៧ មេសា គេអត់យកប្រើទេ ក៏ប៉ុន្តែប្រហែលជា កុយ ជួន ធ្វើខុសមាត់ ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការសម្លាប់មនុស្សដែលមាននៅក្នុងជួរហើយ វាជារឿងមួយស្ថិតនៅក្នុងអាណត្តិដែល ប៉ុល ពត កាន់កាប់ ។ ដូច្នេះ សម្រេចយកលោក ភោគ ហិន យកចេញពីក្រសួងថាមពល ក៏អចិន្ត្រៃយ៍សម្រេច ។ សូមបញ្ជាក់ថា ក្រសួងថាមពលនៅពេលក្នុងឆ្នាំ១៩៧៦ ចាប់ពីពាក់កណ្តាលឆ្នាំ ១៩៧៦ ទៅ ប្តូរអ្នកដឹកនាំហើយ មិនមែននៅលើបង វិទូ តទៅទៀតទេ គឺនៅលើបង អ៊ុក ហើយនិងមិត្តផុន ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្តូរអ្នកណាក៏ដោយ មាត់វានៅតែជាមាត់របស់បក្ស ។ ដូច្នេះ កាលដែលយកលោក ភោគ ហិន ចេញមកក៏ជាមាត់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ហើយប្រគល់មកគឺគ្មានប្រគល់ទៅណាទេ បញ្ជីមានច្បាស់ហើយ ភោគ ហិន នៅចូលមក

ដល់ស-២១ ។ ដោយឡែកតែកុមារបីនាក់ដែលជាកូនរបស់លោក ភោគ ហិន និងអ្នកស្រី ប៊ូ ប៉ុន អត់មានបញ្ជីកំណត់មែន ខ្ញុំក៏ជឿដូច អ្នកស្រី ប៊ូ ប៉ុន ដែរ ថាអត់ទៅណាទេ នៅនឹង ។

ដូច្នោះ មួយឆ្នាំៗ អ្នកស្រីអញ្ជើញទៅបឹងជើងឯកអត់ខុសទេ កន្លែងហ្នឹង សពប្តីអ្នកស្រី សពកូនអ្នកស្រីគឺនៅទីនោះ ។ កំហឹងឆ្ងាយ ពេលនេះគឺពិតជាកំហឹងរបស់ប្រជាជនកម្ពុជាម្នាក់ ។ ក្នុងចំណោម ប្រជាជនកម្ពុជារាប់លាននាក់ដែលបាត់បង់ប្តីស្រី កូនចៅ នៅពេលនោះ ខ្ញុំទទួល ។ ទឹកភ្នែកនេះជាទឹកភ្នែកសុចរិត ។ ខ្ញុំទទួលដោយគោរព បើសិននិយាយពីទោសកំហុសនិងការសោកស្តាយ ចង់ជាតិប្រជាជន កម្ពុជា ចង្អុលមុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េច ថ្កោលទោសយ៉ាងម៉េច សូមអញ្ជើញ ចិត្តប្រជាជនកម្ពុជាលោកធ្វើចុះ ។ បើសិនជាមានទំនៀមទម្លាប់ខ្មែរ ដូចជំនាន់ ក្រោយពីព្រះយ័ស្សីគ្រីស្តសុគតទៅបន្តិច គេគប់ដុំថ្មទៅលើ ស្តេហ្វាន់ ទៅលើ អេចែន ។ ប្រជាជនកម្ពុជាលោកធ្វើអីចឹងចំពោះខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំទទួលដែរ ។ ជីវិតខ្ញុំមួយប្រៀបធៀបនឹងជីវិតប្រជាជនដែលបាត់ បង់ជីវិតនៅក្នុងពេលនោះរាប់លាននាក់ ខ្ញុំអត់មានឃើញជីវិតខ្ញុំ ថ្ងៃថ្ងៃអីទេ....

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី១៧ សីហា ២០០៩
ទំព័រ៣៣ [បន្ទាត់៥-២២]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូងខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតនិយាយទៅរក អ្នកស្រី លើហ្វីវ ដូចតទៅ ៖

ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា ប្រវត្តិរូបរបស់ក្រុមគ្រួសារលោកស្រី វាជា សច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលខ្ញុំនិយាយថា សច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រព្រោះវា មានលក្ខណៈអមតៈ ។ បានន័យថា ពេលណាគេចង់ស្រាវជ្រាវអំពី ទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជនខ្មែរ គេរត់ទៅរកឯកសាររបស់អ្នកស្រី លើហ្វីវ នេះពិតប្រាកដ ។ ដូច្នោះសច្ចធម៌ពិតប្រាកដវាប្លែកពីផ្កា ។ ផ្កាវាមាន អាយុកាលរបស់វា វាចេះរីកវាចេះរោយ ឯចំណែកសច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រ វាអត់ចេះរីកចេះរោយទេ វាជាសច្ចធម៌ជារៀងរហូត ។ ទុកវេទនារបស់ ប្រជាជនកម្ពុជាក្នុងនោះមានទុក្ខវេទនារបស់អ្នកស្រី លើហ្វីវ ហើយនិង កូនៗ ។ ជាសច្ចធម៌ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមនុស្សលោកបំភ្លេចមិនបាន ។ នេះខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ប៉ុណ្ណោះ ។

តទៅនេះខ្ញុំសូមជម្រាបបញ្ជាក់ជូនអ្នកស្រី លើហ្វីវ ក៏ដូចជាជូន អង្គជំនុំជម្រះ ក៏ដូចជាជូនជាតិប្រជាជនកម្ពុជាថា ខ្ញុំអត់គេចទេ ខ្ញុំដាក់ ខ្លួនជូនតុលាការវិនិច្ឆ័យ ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះពិតជាមិនអាចអត់ឱនឲ្យបាន ជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជា លោកចង្អុលមុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េចចង្អុលចុះ ស្តីបន្ទោស ខ្ញុំយ៉ាងម៉េចស្តីបន្ទោសចុះ ថ្កោលទោសយ៉ាងម៉េច ថ្កោលទោសចុះ ។ ឯចំណែកតុលាការក៏មាននៅទីនេះស្រាប់ ដែលខ្ញុំប្រគល់ខ្លួនជូន ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ ស-២១ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវ ចិត្ត ឯចំណែកឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងប្រទេសខ្ញុំទទួលខុសត្រូវតាមផ្លូវចិត្ត នេះសូមបញ្ជាក់ប៉ុណ្ណឹង ។ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ មួយជំហានគឺអត់ប្រកែក ទេ ។ ចំពោះមុខនេះ គឺខ្ញុំសូមទោសអ្នកស្រី លើហ្វីវ ហើយនិងបុត្រី

កាំង ហ្គេកអារ ហៅ ឌុច អានសេចក្តីសុំអភ័យទោសចំពោះជនរងគ្រោះនៃ មន្ទីរ ស-២១ នៅក្នុងការធ្វើគ្រាប់ឡើងវិញនៅទួលស្ងែង នៅថ្ងៃទី២៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០០៨ ។

ដែលមានមុខនៅទីនេះ តាមរយៈនេះ ក៏ដូចសូមទោសស្រីមេម៉ាយ ទាំងអស់នៅកម្ពុជា ហើយនិងកូនកំព្រាទាំងអស់ដែលកំព្រាឪពុកនៅ កម្ពុជាដែរ ។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណោះដោយគោរព ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី១៧ សីហា ២០០៩
ទំព័រ៥១ [បន្ទាត់២០-២៥] ដល់ទំព័រ ៥២ [បន្ទាត់១-៦]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតនិយាយទៅរកកញ្ញា អ៊ុក នារី ដោយផ្ទាល់ ដូចតទៅ ៖

ទីមួយ ខ្ញុំសូមលំឱនកាយចិត្តទទួលស្គាល់សក្ខីកម្មរបស់ អ៊ុក នារី ក្នុងឋានៈជាក្មេងកំព្រាមួយរូបដែលបាត់បង់ឪពុកនៅ ស-២១ ។ សក្ខីកម្មទាំងអស់នេះវាមានតម្លៃណាស់ វាជាឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ សម្រាប់ក្មេងជំនាន់ក្រោយតទៅទៀតកុំឲ្យភ្លេច កុំឲ្យមនុស្សជាតិយើង វាធ្លាក់ទៅក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះតទៅទៀតនោះ ។ ទៅថ្ងៃមុខយើង អាចនឹងឮសក្ខីកម្មរបស់ក្មេងកំព្រាឪពុកជាច្រើនតទៅទៀត ខ្ញុំរង់ចាំ ទទួលស្តាប់ទាំងអស់ ។ នេះបញ្ហាទីមួយ ។

បញ្ហាទីពីរគឺឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ ស-២១ ទៅលើជាតិប្រជាជនកម្ពុជា ខ្ញុំនិយាយហូរហែហើយ ក៏ប៉ុន្តែ ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ខ្ញុំទៅលើអ្នកនៅរស់ ដែលជាក្មេងកំព្រា ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថាអត់ប្រកែកទេ ខ្ញុំទទួលខុសត្រូវ ទាំងចំពោះមុខច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្តលើឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់នេះ នៅ ចំពោះមុខក្មេងកំព្រាគ្រប់រូបដែលមានមុខនៅទីនេះ ដែលបានដាក់ បណ្តឹងប្តឹងលើហើយក្តី ដែលអត់បានដាក់បណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីក្តី ខ្ញុំសូមទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខ ច្បាប់និងខាងផ្លូវចិត្ត ។ ខ្ញុំសូមគោរព បញ្ចប់សេចក្តីបញ្ជាក់របស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ ដោយគោរព ។

សូមគោរព

យ៉ាងក្រៃបេក្រិម បំផុតចំពោះ
វិញ្ញាណក្ខន្ធ ប្រដាជនកម្ពុជា
ដែលបានស្លាប់ក្រោម
ទារុណកម្មដ៏សាហាវ
ព្រៃផ្សៃ នៃរបប
ប្រល័យពូជសាសន៍
កម្ពុជា
ប្រដាធិបតេយ្យ

ប្រតិចារិកច្បាប់ទី១៧ សីហា ២០០៩

ទំព័រ៨៤ [បន្ទាត់៣-២៥]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូងខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា ទុក្ខសោករបស់គ្រួសារ ហាមីល ទាំងមូល រួមទាំងទុក្ខសោករបស់គ្រួសារ ជូហ្គេស វាកើតចេញមកពីមរណភាពរបស់ យើ ហើយនិង ចន ជូហ្គេស នៅស-២១។ ទុក្ខសោកនេះធំធេងនិងជ្រាលជ្រៅណាស់ ស្លាប់មនុស្សពីរនាក់នៅ ស-២១ វាបណ្តាលឲ្យទុក្ខសោកគ្រួសារពីរ។ គ្រួសារមួយនៅ ណូវែលហ្សឺឡង់ គ្រួសារមួយនៅអង់គ្លេស។ ទុក្ខសោករបស់ប្រជាជនកម្ពុជាធំធេង។ ទុក្ខសោករបស់គ្រួសារពីរនេះ វាជារត្តាមួយដែលបង្ហាញឲ្យឃើញថា ប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់រូបសុទ្ធតែរងទុក្ខរបៀបនេះ គ្រប់គ្នា។ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកដឹកនាំ ស-២១ ខ្ញុំអត់គេចពីស្មារតីទទួលខុសត្រូវទេ ទទួលខុសត្រូវ ទុកឲ្យជនរងគ្រោះទាំងអស់និងក្រុមគ្រួសារលោកចង្កូលមុខខ្ញុំចុះ ដូច រ៉ូប៊ីត ធ្វើចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំមិនតូចចិត្តទេ។ អញ្ជើញចុះ។ នេះជាសិទ្ធិរបស់លោកហើយ ខ្ញុំទទួលដោយគោរព។

ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខឧក្រិដ្ឋកម្មបែបនេះ ខ្ញុំបាននិយាយជូនអង្គសវនាការ រួចមកហើយថា ទោះបីជាគិប្រជាជនលោកគំរុំខ្ញុំឲ្យស្តាប់ដូច ស្តេហ្វាន ដែលបារាំងហៅថា អ៊ីចែន ក៏ខ្ញុំទទួល។ មិនមែនថាខ្ញុំអស់សង្ឃឹមនឹងជីវិតរកធ្វើអត្តឃាត គឺអត់ទេ ខ្ញុំអត់មានបំណងប្រាថ្នានោះទេ ក៏ប៉ុន្តែយើងមើល ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ អ្នកដែលគេបំពេញការកិច្ចមិនបានតាមបំណងទេ ដូចជា អេវីត វ៉ាហ្គត អ្នកគំនូរ គួរមិនបានតាមចិត្តគាត់ គាត់កាត់ស្លឹកត្រចៀក បិទបង់ស៊ីម៉ង់ត៍ ហើយគួររូបវិញទៅទៀត។ នៅជប៉ុនថ្មីនេះ ប្រហែលជាមួយឆ្នាំពីរមុននេះ មានអ្នកឯកទេសម្នាក់ គេធ្វើអត្តឃាតព្រោះមើលប្លង់ដែលបន្តនោះមិនទាន់។

ដូច្នេះ ខ្ញុំផ្ទាល់ខ្លួនដែលធ្វើបដិវត្តន៍គឺដើម្បីដោះជាតិ។ ក៏ប៉ុន្តែចុងបញ្ចប់ទៅជានិរាសអន្តរាយប្រទេសជាតិខ្លួនឯង។ ជីវិតមនុស្សស្លាប់ជាងមួយលាននាក់ មួយលាននាក់ស្លាប់ តើអ្នករងទុក្ខវេទនាដែលនៅសល់ប៉ុន្មាន។ ដូច្នេះ ខ្ញុំហ៊ានធ្វើ ខ្ញុំហ៊ានទទួលខុសត្រូវ ទោះបីជាប្រជាជនលោកដាក់ទោសខ្ញុំប៉ុនណា ក៏ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ដែលខ្ញុំចេញមុខមកបង្ហាញខ្លួន សុំទទួលការជំនុំជម្រះពីអង្គជំនុំជម្រះនេះ ក៏ដោយស្មោះដោយស្ម័គ្រ ដោយឈឺចាប់នឹងកំហុសរបស់ខ្លួន នេះគឺនិយាយទៅតាមពិត អត់មានកែកាឡែថាយកពាក្យមកដោះសារដើម្បីបូរបាបស្តី គឺអត់មានទេ។ នេះគឺជាសុទ្ធចិត្តដែលខ្ញុំសូមលំខិនចំពោះជាតិប្រជាជនកម្ពុជាទាំងមូលមកដាក់ខ្លួនចំពោះមុខតុលាការនេះ ប៉ុណ្ណោះ។ សូមគោរពបញ្ចប់ប៉ុណ្ណោះ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ទី១៨ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ២៧ [បន្ទាត់២-១៨]

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូង ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតលោកប្រធានថ្លែងសេចក្តីគោរពយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុតចំពោះលោកជំទាវ មាស កេត ដែលលោកចាស់ហើយ លោកបានអញ្ជើញមកនៅទីនេះ។ នេះជា

កិត្តិយសមួយសម្រាប់ខ្ញុំ។ លោក ជំទាវ មាស កេត ចាស់ជាងម្តាយខ្ញុំបីឆ្នាំ។ លោកអញ្ជើញមក ខ្ញុំសូមអរគុណ ហើយសូមថ្វាយបង្គំលោកពីចម្ងាយ។ នេះជារឿងមួយ។ ឯចំណែករឿង ជូឡង់ រង្សី ខ្ញុំដឹងតាំងពីខ្ញុំនៅធ្វើអាអនុប្រធានម្ល៉េះ។ ខ្ញុំស្គាល់សំឡេង រង្សី តាំងពីខ្ញុំនៅជាប់គុក ឮសូរសំឡេងតាមវិទ្យុ។ ដូច្នេះ ជូឡង់ រង្សី ចូលមកដល់ ស-២១ ខ្ញុំអត់បានទៅអើតមើលមុខគាត់ យ៉ាងម៉េចទេ ខ្ញុំឃើញដែលខ្ញុំឡើងធ្វើប្រធានហើយ ឯកសារគឺចប់បាត់ហើយ។ ពេលនោះ ខ្ញុំជម្រាបដោយត្រង់ ខ្ញុំស្មានតែមកជាប់តែ រង្សី ទេ លីមគី ម៉ារី គេនៅឯស្រុកបារាំង ឯណោះ។ ដល់ក្រោយមក ខ្ញុំឃើញទាំងពីរនាក់ជាប់ពីអង្គាល់។ នេះពីររឿងផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំ ដែលដឹងអំពីរឿងនេះ។ ដោយឡែកសក្តិកម្មរបស់ អង់គុនីញ៉ា ជាសក្តិកម្មរស់ ជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររស់ ជាទុក្ខវេទនារបស់ក្រុមគ្រួសារមួយដែលបាត់បង់មនុស្សពីរនាក់។ នេះវាជាឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមានលក្ខណៈអមតៈ ដែលអាចទុកជាកេរដំណែលឲ្យអ្នកស្រាវជ្រាវជំនាន់ក្រោយលោកដឹងថា ឧក្រិដ្ឋកម្មជំនាន់នេះវាយ៉ាងម៉េច ប៉ះពាល់ដល់គ្រួសារណាខ្លះ គ្រួសារនីមួយៗ វាមានការចុកចាប់ប៉ុនណា ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា នេះជាការពិត។ ដោយឡែកចំពោះរូបខ្ញុំ ខ្ញុំនៅតែរក្សាពាក្យដែល អត់រៀបរយស្មារតីទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខឧក្រិដ្ឋកម្មនេះទេ។ សូមជម្រាបលោកជំទាវដោយស្មោះ។ សូមជម្រាបអ្នកស្រីដោយស្មោះ។ សូមគោរព សូមចប់។

ប្រតិចារិកច្បាប់ទី១៨ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៤១ [បន្ទាត់១៤-២១] ទំព័រ៤២ [បន្ទាត់៣-១០]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកប្រធាន! ការទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តដែលយើងខ្ញុំធ្វើទៅបានយ៉ាងម៉េចធ្វើទាំងអស់។

ទីមួយ គឺមិនក្បត់នឹងវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកដែលស្លាប់ទេ។ អ្នកណាដែលស្លាប់ទៅនៅ ស-២១ ទទួលទាំងអស់ថា គេពិតជាស្លាប់នៅទីនោះមែន។ គេស្លាប់ដោយទារុណកម្មមុននឹងទៅស្លាប់ ក៏យើងខ្ញុំទទួល ហើយទទួលរាយការណ៍ជូនជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជាទាំងអស់ថារឿងនេះវាសាហាវ គឺទទួលបែបនេះ។ ហើយថ្មីនេះ អង្គសវនាការឃើញហើយ ដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីតាំងពីអ្នកស្រី ប៊ូ ចុន រហូតមកដល់ពេលនេះ ខ្ញុំទទួលឲ្យគេបន្ទោស ឲ្យគេថ្កោលទោស ហើយទទួលស្គាល់នូវទុក្ខវេទនារបស់គេទុកជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ទាំងអស់នេះហើយ ដែលយើងខ្ញុំយល់ថាជាការទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តដែលត្រូវតែធ្វើជាដំបូង។ នេះខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណោះ។

សូមគោរពលោកប្រធាន! ជនរងគ្រោះឈ្មោះ ចិន សៀ អតីតកម្មាភិបាលមកពីហាណូយ ហើយជាអតីតកម្មាភិបាលដែលជួយការងារនៅសាលា គ-៩២ ក្រោយមកមកជាប់នៅបឹងត្របែក ហើយត្រូវគេចាប់បញ្ជូនមក ស-២១ យើងខ្ញុំទទួលស្គាល់។ ឯកសារ ស-២១ នៅទីនេះជាកំស្តុតាងស្រាប់ យើងខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ គ្រាន់តែសូមបញ្ជាក់បន្តិចថា ប្រវត្តិសាលា គ-៩២ នេះ ខ្ញុំដឹងជាសាលាដែលលោកគ្រូ សុន សេន មេខ្ញុំគាត់ធ្វើកាលគាត់នៅជាសហប្រធានភូមិភាគ

រូបគំនូរគូរដោយលោក វ៉ាន់ ណាត អ្នករស់រានមានជីវិតពីមន្ទីរ ស-២១ ដែលដាក់តាំងនៅជញ្ជាំងនៃសារមន្ទីរ ទួលស្លែង ។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំឯកសារនៃសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាកម្មតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ ។

ឧត្តរ ។ ដូច្នោះ ព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលខ្ញុំសូមបញ្ជាក់បន្ថែមប៉ុណ្ណឹង ដើម្បីបញ្ជាក់ថា វិញ្ញាណក្ខន្ធលោក ចិន សៀ ហៅ ហាន ពិតជាទៅស្លាប់នៅមន្ទីរ ស-២១ មែន ។ នេះគឺបញ្ជាក់ ហើយទទួលស្គាល់និងទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខច្បាប់ និងខាងផ្លូវចិត្ត ក្នុងមរណភាពរបស់លោក ចិន សៀ ។

**ប្រតិចារិកច្បាប់ ២០១៨ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៨៥ [បន្ទាត់២-៩]**

លោកប្រធានជាទីគោរព! ដំបូងខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ម្តងទៀតថា ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថាមិត្ត នេត ប៊ុនធី នេះមករងគ្រោះស្លាប់នៅមន្ទីរ ស-២១ មែន ។ ចូលមកដល់មន្ទីរ ស-២១ នៅថ្ងៃ ២៤ ខែធ្នូ ១៩៧៨ នេះពិត ។ ហើយរឿងរ៉ាវជាប្រវត្តិសាស្ត្ររវាងបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា និងកងទ័ពប្រជាជន ខ្ញុំបានបញ្ជាក់ជូនអង្គសវនាការអម្បាញ់មិញហើយ ខ្ញុំអត់និយាយតទៅទៀតទេ ។ ទុក្ខសោករបស់យុទ្ធជននិងកម្មាភិបាល ដែលប្រតិបត្តិការនៅខាងភូមិភាគបូព៌ាធំធេង ។ ទុក្ខវេទនាដែលលោក នេត ផល្លី ហៅ ផេត ផល្លី ធ្វើសក្ខីកម្មនៅមុខអង្គជំនុំជម្រះ នេះជាផ្នែកមួយនៃទុក្ខសោករបស់យុទ្ធជន និងកម្មាភិបាលភូមិភាគបូព៌ា

ពីថ្ងៃ ១៧ មេសា រហូតដល់ថ្ងៃ ៧ មករា ១៩៧៩ ។ ខ្ញុំសង្កេតឃើញសក្ខីកម្មក្នុងរយៈកាលនេះឈរនៅលើសេចក្តីពិតជាមូលដ្ឋាន ។

**ប្រតិចារិកច្បាប់ ២០១២ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣២ [បន្ទាត់១២-២៥] ដល់ទំព័រ ៣៣ [បន្ទាត់១-៥]**

សូមគោរពលោកប្រធាន! ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់សាជាថ្មីឡើងវិញថា ទីមួយមិត្តភក្តិ មិត្តភក្តិចាស់ដែលធ្លាក់ទៅ ស-២១ ច្រើន ណាស់ ។ ម្នាក់នោះមិនមែនជាមិត្តភក្តិផង គាត់អាយុច្រើនជាងខ្ញុំ ប្រហែលជាលោក ជឿ ស៊ីវ៉ាត់ ស្គាល់ដែរ សាស្ត្រាចារ្យប្រវត្តិវិទ្យានៅលើសេស្តន់ ។ គិន អូន ធ្លាក់ទៅមុនគេ ហើយខ្ញុំអត់ដឹងទេ ទាល់តែឃើញសេចក្តីសារភាពមកបានខ្ញុំ ដឹងថា អូ! គិន អូន មកហើយ ។ ដូច្នោះ ចំពោះបញ្ហាមិត្តភក្តិដែលខ្ញុំធ្លាប់ស្គាល់ ធ្លាប់គោរព ធ្លាប់ស្រឡាញ់ ខ្ញុំគេចមុខយកតែរួចខ្លួនទេ អត់បានទៅអើតទេ នេះជម្រាបដោយត្រង់ ។ នេះហើយដែលខ្ញុំហៅថា ក្បត់មិត្ត ក្បត់ភក្តិ ។ ដូច្នោះ ជឿ ណារិត ក៏ចូលក្នុងជំពូកហ្នឹងដែរ គឺអ្នកណាមកប៉ុន្មាននាក់ក៏ខ្ញុំខំបំភ្លេច ខំគេច ខំធ្វើមិនដឹងនេះចំពោះមិត្តភក្តិ ខ្ញុំអត់មានលទ្ធភាពអីហ្នឹងជួយទេ ដូចលោក ជ្រាបហើយ គោលការណ៍អ្នកណាដែលគេចាប់បញ្ជូនមកហើយ ចាត់

ទុកជាខ្លាំងនេះជាបញ្ហាមួយ ។ ឯចំណែកបញ្ហាមួយទៀត លោកមានបញ្ហាអំពីអំពីភ្នែកប៊ីម៉ិនជាង ខ្ញុំទទួលស្គាល់បញ្ហានេះដោយសារបញ្ហានេះបានប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនិយាយថាទទួលទាំងអស់ សូមដើមបណ្តឹងរដ្ឋប្បវេណីលោកចង្អុលមុខខ្ញុំចុះ លោកថ្កោលទោសខ្ញុំចុះ លោកស្តីបន្ទោសយ៉ាងម៉េចក៏បានដែរ ខ្ញុំទទួល ។ ផ្ទាល់ខ្លួនលោកលោកឃើញហើយអំពី លោកចង្អុលមុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េច លោកថ្កោលទោសខ្ញុំយ៉ាងម៉េចខ្ញុំទទួលដោយញញឹម ខ្ញុំអត់ប្រកែក ហើយអត់តម្លៃអីនឹងលោកមួយម៉ាត់ទេ ។ នេះជាសុទ្ធចិត្តដែលខ្ញុំបើកជូនបងប្អូនជនរងគ្រោះទាំងអស់ដែលបាត់បង់ឪពុកម្តាយ ដែលបាត់បង់បងប្អូន ។ រួចខ្ញុំរហូតដល់និយាយប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ វាជ្រុលថែមទៀត ខ្ញុំសូមមិនរំលោភបញ្ហានេះទេ ជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជា លោកឮហើយ ។ ដូច្នេះ សូមលោកបញ្ជាក់ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ជូនលោកដោយស្មោះត្រង់ ខ្ញុំអត់មានទឹកចិត្តគំនុំសងសឹកនឹងលោក គ្មានចិត្តចង់តបតនឹងលោក គ្មានចិត្តប្រកែកអីនឹងលោកទេ លោកស្តីបន្ទោសខ្ញុំ អញ្ជើញ ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ ទទួលដោយស្មោះ អត់មានពន្យារបន្សោក ទទួលហ្នឹង ទទួលដោយស្មោះនេះសូមបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណោះ ដោយស្មោះ ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី២៤ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣៧ [បន្ទាត់១៥-១៧]

សូមគោរពលោកប្រធាន! ខ្ញុំទទួលស្គាល់ទុក្ខវេទនាទាំងអស់របស់អ្នកស្រី ជុំ នៅ ដែលរាយការណ៍ក្នុងរយៈពេលដែលអ្នកស្រី ជុំ នៅ ទៅរងទុក្ខវេទនានៅមន្ទីរព្រៃស ដែលហៅថា ស-២៤ រហូតដល់ថ្ងៃ ៧ មករា ១៩៧៧ ហើយ ក្រោយមកអ្នកស្រី ជុំ នៅ រត់ទៅជាមួយយើងខ្ញុំ ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី២៥ ខែសីហា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៤៩ [បន្ទាត់៥-២៥] ដល់ទំព័រ ៥០ [បន្ទាត់១-៨]

ដោយឡែកខ្ញុំ ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនៅមន្ទីរ ស-២១ ក្នុងឋានៈជាប្រធាននៃយន្តការឧក្រិដ្ឋនេះ ខ្ញុំនៅតែតាំងចិត្តដាច់ខាតថាទទួលខុសត្រូវគ្រប់ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ដែលកើតមាននៅ ស-២១ ទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត ។ ទីពីរ ខ្ញុំបាទ កាំង ហ្គេកអារ ហៅ ឧប មិនមែនជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើមន្ទីរសន្តិបាលទូទាំងប្រទេសទេ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំបាទជាបក្សជនម្នាក់របស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ។ ខ្ញុំនៅតែទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តលើឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់ទៅជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជាគ្រប់រូបក្នុងរបបនោះ ជាតិ ប្រជាជនកម្ពុជាធ្វើខ្ញុំយ៉ាងម៉េចធ្វើចុះ ។ តទៅទៀត ខ្ញុំសូមនិយាយអំពីបញ្ហាជាក់ស្តែងខ្លះផ្ទាល់ខ្លួនខ្ញុំ នៅពេលដែលប្រឈមមុខនឹងជនរងគ្រោះ ស្ត្រីមេម៉ាយ កុមារកំព្រា ។ ស្ត្រីមេម៉ាយច្រើនណាស់ដែលអញ្ជើញមកនៅទីនេះថ្កោលទោសខ្ញុំ ចង្អុលខ្ញុំ ខ្ញុំបានធូរចិត្តហើយ ។ ខ្ញុំបានដាក់ខ្លួនឲ្យអ្នកផងឃើញថា ខ្ញុំទទួលស្គាល់ទោសឧក្រិដ្ឋរបស់ខ្ញុំហើយ ។ តែសោកស្តាយដែរ ស្ត្រីមេម៉ាយផ្សេងទៀតអត់បានមក.....

ខ្ញុំសូមគោរព សុំទោសស្ត្រីមេម៉ាយទាំងអស់អំពីចម្ងាយ រួមទាំងម៉ាដាម ចៅ សេង រួមទាំងអ្នក ប៉ាន់ ប៉ូលីន ផង ។ ឯចំណែកប្រពន្ធ រត់គត់ ប្រហែលជាដាច់ពូជហើយ ។ ដោយឡែកកុមារកំព្រាមកដាក់ពាក្យបណ្តឹងនៅទីនេះច្រើនគួរសម ប៉ុន្តែក៏នៅខ្លះទៀតមិនបានមកថ្លែងក្នុងសវនាការទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែមានអ្នកមិនដាក់ពាក្យមក បើតាមខ្ញុំបូកសរុបដប់នាក់ហើយ ដប់នាក់ហើយ គេអត់ដាក់ពាក្យបណ្តឹងមកទេ ។ ដាក់ពាក្យបណ្តឹងឬមិនដាក់បណ្តឹងខ្ញុំនៅតែទទួលខុសត្រូវ ឱនកាយទទួលស្តាប់ ហើយ នៅតែជឿថា គេទទួលឥទ្ធិពលអាក្រក់ខាងផ្លូវចិត្ត ដូចលោកបណ្ឌិត ឈឹម សុធាវ៉ា លោកមានប្រសាសន៍អីចឹង ។ នេះជាឧក្រិដ្ឋកម្មមួយ ដែលទាមទារពេលវេលាយូរណាស់ដើម្បីដោះស្រាយ ។ ដូច្នេះសរុបមក ស្នាដៃជានិរូបរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ខ្ញុំអត់អីប្រកែកប្រណាំងទេ ទទួលស្គាល់ថាជាស្នាដៃ វិទ្យាសាស្ត្រ ។ សូមគោរព ហើយសូមគោរពបងប្អូនទាំងអស់ដែលនៅទីនេះ ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី២២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៦៤ [បន្ទាត់៦-២៥] ដល់ទំព័រ ៦៥ [បន្ទាត់១-៥]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកជំទាវ ការទទួលស្គាល់ពិរុទ្ធភាពរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងមន្ទីរ ស-២១ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ស-២១ វាជាយន្តការមួយដែលមានមនុស្សច្រើន ។ តាមគួរលេខដែលយើងត្រូវស្គាល់ទាំងអស់គ្នាជាង ២០០០នាក់ រួមចំណែកធ្វើ ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សអស់នោះត្រូវតែគោរពខ្ញុំតែម្នាក់គត់ ព្រោះនៅ ស-២១ ខ្ញុំជាតំណាងបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជានៅក្នុងមន្ទីរនេះ ។ វាគ្រាន់តែគោរពទៅតាមជាន់ថ្នាក់ ។ ដូច្នេះបុគ្គលិកពិតប្រាកដទាំងឡាយណាមួយរបស់ ស-២១ ខ្ញុំពិតជាមានអំណាចទៅលើគេឲ្យប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មដោយខានមិនបាន ។

គេអត់ហ៊ានប្រកែកទេ ហើយបញ្ហាខ្ញុំកម្រិតណាគេត្រូវតែធ្វើកម្រិតនេះ នេះជាបញ្ហាមួយ ។ ឯបញ្ហាទីពីរទៀតដែលខ្ញុំឃើញថាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំអនុវត្តដោយផ្ទាល់ដៃ គឺចារលើឯកសារនេះជាបញ្ហាមួយសំខាន់ណាស់ ។ ពីលើនោះទៅទៀត គឺខ្ញុំបង្រៀន ខ្ញុំកម្ចាត់ទស្សនៈត្រឹមត្រូវ ខ្ញុំកសាងទស្សនៈឧក្រិដ្ឋទៅឲ្យគេ ដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកជំទាវរួចហើយ ។ តាមខ្ញុំចាំការណែនាំរបស់ខ្ញុំពីថ្ងៃ ១៨ កុម្ភៈ ១៩៧៦ ខ្ញុំណែនាំគេថា "មនុស្សដែលបក្សចាប់មកហើយត្រូវកំណត់ថាជាខ្លាំងបើមិត្តមិនកំណត់ថាជាខ្លាំងទេ មិត្តសួរចម្លើយមិនចេញទេ" ។ គេជាបញ្ហាជន គេឃើញមនុស្ស គេគិតតើគ្នាខុសអីចឹងមែនឬមិនមែន? មិនមែនយើងបណ្តោយឲ្យបញ្ហាជនគិតបែបនេះ យូរៗបញ្ហាជនអស់ហ្នឹងទៅជាមានទស្សនៈមួយប្រឆាំងនឹងបក្សខ្លួនឯង ។ បើបញ្ហាជនទាំងអស់នោះគេប្រឆាំងនឹងបក្សខ្លួនឯងហើយ ខ្ញុំដែលទទួលខុសត្រូវពីលើហ្នឹងក៏ត្រូវទទួលទារុណកម្មដែរ ខានមិនបានទេ ខាងផ្លូវបក្សគឺខ្ញុំត្រូវទទួលខុសត្រូវអីចឹង ។ ដូច្នេះការអប់រំនេះជាឧក្រិដ្ឋកម្មទីពីរ ។ ឯចំណែកឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំមើលជារួម គឺខ្ញុំកសាងអ្នកបន្តដៃ ដូចខ្ញុំបានជម្រាបលោកជំទាវអំពីអ្វីចឹង ។ ខ្ញុំតែម្នាក់ឯងស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងបក្សបានតែមួយទេ បើខ្ញុំកសាងអ្នកផ្សេងទៀតបាន២០ គេអរឧក្រិដ្ឋកម្មវាកាន់តែទូលាយនិងជម្រៅឲ្យគេ ។ សរុបមក ពាក្យដែលខ្ញុំ

ថាធ្វើការម៉ត់ចត់ ពាក្យដែលថាខ្ញុំឧស្សាហ៍ ពាក្យដែលខ្ញុំថាព្យាយាម ខ្លះខ្លះសព្វបែបយ៉ាងទាំងអស់នេះ។

បើនិយាយនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលមួយដែលស្នេហាជាតិពិតប្រាកដ វាជាគុណធម៌របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំត្រូវតែទទួល ក៏ប៉ុន្តែដល់រដ្ឋាភិបាលនេះ វាជាការខ្ពស់ការឧក្រិដ្ឋដ៏សែនយោរយោសម្រាប់សតវត្សរ៍នេះ ការងារ ទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំធ្វើនេះ វាទៅជារឿងមួយរំព្វកឡើងពេលណាគួរឲ្យ ឈឺចាប់ហើយនិងខ្មាសអៀនពេលនោះ។ នេះជម្រាបលោកជំទាវ យ៉ាងនេះ។ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់ចម្លើយខ្ញុំត្រឹមប៉ុណ្ណោះ។

ប្រតិចារិកច្រើន២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៦៦ [បន្ទាត់៥-១១] ទំព័រ ៦៦ [បន្ទាត់២៣-២៥] ដល់ទំព័រ ៦៧ [បន្ទាត់១-៥]

ជម្រាបប្រសាសន៍លោកជំទាវ វិប្បដិសារីរបស់ខ្ញុំមាន ហើយវា មានការវិវឌ្ឍន៍ ត្រង់ដែលសាស្ត្រាចារ្យ ស៊ីរីនី មើលខ្ញុំ ទាន់ឬមិនទាន់ ខ្ញុំមិនបានជាពិនិត្យពីចំណេះការសិក្សាវិភាគរបស់គាត់ទេ។ ចំណែកខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំមានការវិវឌ្ឍន៍ទៅមុខ ខាងវិប្បដិសារីរបស់ខ្លួនដែលបាន ប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋនៅក្នុងមន្ទីរស-២១។ លោកជំទាវឃើញនឹងភ្នែក ស្រាប់ហើយ ជនរងគ្រោះពិតប្រាកដចង្អុលមុខខ្ញុំចុះ! ថ្កោលទោសខ្ញុំ ចុះ! ខ្ញុំអត់ហ៊ានប្រកែកនឹងគេមួយមាត់ទេ ខ្ញុំខឹងលំទោន ទទួលការស្តី បន្ទោសដោយស្មោះ នេះវាវិវឌ្ឍន៍ទៅអីចឹង។

[...] ដូច្នេះវិប្បដិសារីវាមាននៅក្នុងអំពើប្រព្រឹត្តដូចដែលខ្ញុំ និយាយហូរហែមក ទោះបីជាតិប្រជាជនកម្ពុជា លោកជំទាវទោសខ្ញុំ យ៉ាងម៉េច ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ នេះវិប្បដិសារីវាស្តែងចេញមកពីអីចឹង ទាំងអស់ឲ្យសូមទោស សូមទោស បើកទ្វារឲ្យសូមទោសម៉ោងណា ខ្ញុំសូមទោសម៉ោងហ្នឹង។ ចង្អុលមុខខ្ញុំនៅក្នុងអង្គសវនាការក្តី នៅ ឯណាក្តី ខ្ញុំអត់ប្រកែកទេ។ នេះវិប្បដិសារី វាស្តែងចេញមកពីមក អំពើជាក់ស្តែងបែបនេះ។ ហើយចុងបញ្ចប់ខ្ញុំនិយាយ នៅពេលដែល អ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រទាំងពីរ លោកសាស្ត្រាចារ្យទាំងពីរលោក នេះ ខ្ញុំថាសូមមេត្តាជួយផ្តល់យោបល់យ៉ាងម៉េចដល់ខ្ញុំផងឲ្យមនុស្ស ជាតិទាំងមូលលោកទទួលស្គាល់ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាក់នឹងគេផង។ នេះក៏ជា សំខាន់ចេញពីការសោកស្តាយរបស់ខ្ញុំមកជាអំពើប្រព្រឹត្តជាក់ស្តែង រួចហើយ។ នេះសូមគោរពរាយការណ៍ជូនលោកជំទាវប៉ុណ្ណោះ។

ប្រតិចារិកច្រើន២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៦៨ [បន្ទាត់៣-១២]

សរុបមក ទោះបីមានបាតុភាពយ៉ាងនេះក៏ដោយ ទោះបីមាន ចម្រៀងដូចដែលខ្ញុំបានធ្លាប់រាយការណ៍ជូនចៅក្រមស៊ើបអង្កេត ក៏ដោយ អំពើរឿងអាតិញចង្រៃ ចម្រៀងឈ្មោះ អាតិញចង្រៃហ្នឹង ក៏ដោយ។ បើពាក្យស្នាក់របស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាថា "បំណុលឈាម ត្រូវតែសងដោយឈាមក៏ដោយ" ក៏ការទទួលការកិច្ចជាប្រធានមន្ទីរ

នគរបាលតាំងពី ម-១៣ រហូតមក វាស្ថិតនៅក្នុងក្របខណ្ឌមួយដែល ជឿសមិនរួច។ ហើយវាស្ថិតនៅក្នុងក្របខណ្ឌមួយ ដែលខ្ញុំអង្វរ-កេត ដែលគេក៏សុខចិត្តមិនបង្ខំខ្ញុំសម្រាប់មនុស្សដោយដៃដង។ មិនទាម ទារចាប់អ្នកនេះឬចាប់អ្នកនោះទាល់តែសោះ ទោះបីមានហេតុផល បែបនេះក៏ដោយ ក៏ឧក្រិដ្ឋកម្មដែលងងឹតងងល់បំផុត ខ្ញុំពិតជាទទួល ថាវាពិតជាងងឹតងងល់មែន សកម្មភាពដែលខ្ញុំធ្វើចន្លោះពី ១៧ មេសា រហូតដល់ ៦ មករា ដោយចាប់ផ្តើមពី ១៨ សីហា ខ្ញុំ៧៥ ខ្ញុំជាអនុប្រធាន ហើយពីខែមីនា ១៩៧៦ ខ្ញុំជាប្រធាន។ ដូច្នេះឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងនេះវា ពិតជាងងឹតងងល់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ពេញទី។ ខ្ញុំសូមបញ្ចប់សេចក្តី រាយការណ៍របស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ សូមគោរព។

ប្រតិចារិកច្រើន១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ២៧ [បន្ទាត់១៩-២៥] ដល់ទំព័រ ២៨ [បន្ទាត់ ១-៥]

ការអប់រំរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ជនទាំងឡាយណាដែល គេចាប់បញ្ជូនទៅ ស-២១ ជាខ្លាំង ត្រូវតែកម្ទេច ព្រោះជាមនុស្សមាន ទោស ព្រោះជាមនុស្សប្រឆាំងនឹងគេ។

នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថាខ្ញុំសូមទោសជនរងគ្រោះ សូមទោស គ្រួសារជនរងគ្រោះរហូតដល់សូមទោសបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ។ ពេលនឹងខ្ញុំ អត់មានចាត់ទុកអ្នក ដែលស្លាប់ទៅទាំងអស់នឹងថាជាឧក្រិដ្ឋជន ជាជនមានកំហុសត្រូវតែស្លាប់នោះទេ គឺបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជារបស់ ខ្ញុំនេះវិញទេដែលជាជនឧក្រិដ្ឋ។ ដូច្នេះកំហុសដែលខ្ញុំធ្វើទៅលើជាតិ ប្រជាជនខ្ញុំ ខ្ញុំត្រូវតែសូមទោសដោយខានមិនបាន ព្រោះខ្ញុំដឹងខ្លួនថា ខ្ញុំខុស ពិតជាខុស។ អត់យកអ្វីមកកែប្រែបានទេ គឺខ្ញុំសូមទោសដោយ សុទ្ធចិត្ត។ អ្នកដែលគេមិនព្រមសូមទោសប្រជាជនកម្ពុជា គេនៅតែ តាំងខ្លួនថាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់គេជាការត្រឹមត្រូវ ស្នេហាជាតិ អាហ្នឹងវាជា រឿងមួយដោយឡែក។ ដូច្នេះសូមជាតិ ប្រជាជនលោកឡើងមើលចុះ តើខ្ញុំសូមទោសដោយសុទ្ធចិត្តឬក៏ជាការក្លែងបន្លំ សារជាតិវានៅត្រង់ ហ្នឹង។ សារជាតិនៅហ្នឹងដែលខ្ញុំទទួលថា ជនដែលស្លាប់ទៅហ្នឹងគ្មាន កំហុស គ្មានទោសព្រោះ។ នេះខ្ញុំសូមទោស។

ប្រតិចារិកច្រើន១៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ២៩ [បន្ទាត់១៨-២៤] ដល់ទំព័រ៣០ [បន្ទាត់១-១០]

ខ្ញុំបាននិយាយហើយថា ខ្ញុំធ្វើបដិវត្តន៍ដើម្បីដោះជាតិ ប្រជាជន ខ្ញុំសងគុណជាតិ ប្រជាជនខ្ញុំ សងគុណមាតាបិតាខ្ញុំដែលខំបង្កើតខ្ញុំ ហើយនិងចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាខ្ញុំ តែបែរជាមកធ្លាក់ឲ្យជាតិ ប្រជាជន អន្តរាយរកទីបំផុតគ្មាន។ គ្រាន់តែអាយុជីវិតមនុស្សបាត់បង់រហូតទៅ ជាងមួយលាននាក់។ សេដ្ឋកិច្ចរលំរលាយ វប្បធម៌ខ្ទេចខ្ទី សព្វបែបយ៉ាង ខ្ទេចទាំងអស់។ តើខ្ញុំឆ្លើយទម្លាក់កំហុសទៅលើអ្នកណា ខ្ញុំក៏តមក ជាកូនប្រុស កើតមកជាអ្នកស្រលាញ់យុត្តិធម៌ ខ្ញុំឆ្លើយដាក់ទៅលើ អ្នកណាមិនកើតទេ ទទួលស្គាល់ហើយថានេះ គឺជាស្នាដៃរបស់បក្ស

កុម្មុយនីស្តកម្ពុជាដែលក្នុងនោះមានខ្ញុំជាសមាជិកមួយរូប។ ដូច្នោះហើយបានជាខ្ញុំនិយាយថា ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់នៅកម្ពុជា ខ្ញុំសូមទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តជាតិ ប្រជាជនខ្ញុំ លោកប្តោលទោសយ៉ាងម៉េច លោកចង្អុលទោស មុខខ្ញុំយ៉ាងម៉េច លោកថាយ៉ាងម៉េច ថាចុះ។ ខ្ញុំទទួលដោយឱនលំទោន ហើយដោយស្មោះ ។

ដោយឡែក ឧក្រិដ្ឋកម្មនៅ ស-២១ ដែលខ្ញុំជាប្រធាន ខ្ញុំទទួលតែម្នាក់ឯង អត់មានទាក់ទងនឹងកូនចៅណាម្នាក់ទេ ទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត សូមទោសជនរងគ្រោះ សូមទោសក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះ ទទួលសេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់អង្គជំនុំជម្រះដោយស្មោះ។ នេះជាការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ខ្ញុំ ចំពោះមុខប្រវត្តិសាស្ត្រជាតិ ដែលខ្ញុំបានចូលរួមទៅក្នុងអំពើខុសឆ្គងរួមមកហើយនោះ។ នេះជាបញ្ហាធំ ហើយនៅចុងបញ្ចប់ខ្ញុំបានសួរដែរ អ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រ ខ្ញុំសួរថា តើៗត្រូវឲ្យខ្ញុំធ្វើដូចម្តេច ដើម្បីឲ្យមនុស្សជាតិលោកទទួលខ្ញុំ ស្គាល់ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាឡើងវិញ។ ខ្ញុំចោទបញ្ហានេះ។ ខ្ញុំចោទបញ្ហានេះជាប់ជានិច្ច។ នេះសូមជម្រាបបញ្ជាក់ជូនប៉ុណ្ណោះ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣៤ [បន្ទាត់២-៧]

នៅពេលដែលខ្ញុំសម្រេចចិត្តនេះ ខ្ញុំនឹកឃើញដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធមួយម៉ឺននាក់ជាង។ ខ្ញុំនឹងឃើញដល់ជីវិតកុមារដែលគេសម្លាប់ ហើយអាចសម្លាប់ដោយវិធីមួយគួរឲ្យខ្ពើមរមើមបំផុត គឺចាប់ជើងគ្នាបោកនឹងក្បាលទៅនឹងគល់ឈើ។

ខ្ញុំតាំងចិត្តថាត្រូវតែទៅ ទៅដើម្បីលុតជង្គង់ថ្វាយបង្គំសូមទោសវិញ្ញាណក្ខន្ធទាំងអស់នោះ។ ហើយក៏ទៅដើម្បីអធិដ្ឋានចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកទាំងអស់នោះ ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាគ្រីស្ទស្បៀនមួយរូប។ ដូច្នោះខ្ញុំទៅនេះក្នុងអារម្មណ៍បែបនេះ សកម្មភាពខ្ញុំដែលធ្វើនៅទីនេះក៏នៅក្នុងអារម្មណ៍បែបនេះ។

ប្រតិចារិកច្បាប់ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០៩
ទំព័រ៣៦ [បន្ទាត់២-២៥] ដល់ទំព័រ ៣៧ [បន្ទាត់១-២៤]

[ខ្សែវីដេអូ D48/2 ដែលបានថតក្នុងអំឡុងពេលស៊ើបអង្កេតដល់កន្លែងកើតហេតុនៅមន្ទីរព្រលីយពូជសាសន៍ទួលស្ទែង ថ្ងៃទី ២៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០០៨]

លោក កាំង ហ្គេកអ៊ារ៖ លោកចៅក្រមទាំងពីរជាទីគោរព! លោកនិងលោកស្រីសហព្រះរាជអាជ្ញាជាទីគោរព! ខ្ញុំរន្ធត់ក្នុងចិត្តឥតឧបមាទៅពេលដែលបានឈានជើងចូលមកដល់ទីនេះ ហើយបានឃើញសភាពការណ៍ចាស់ ដែលជាសភាពការណ៍គួរឲ្យខ្លាចផ្សាបំផុត សម្រាប់ជាតិប្រជាជនខ្ញុំ ក៏ដូចជាសម្រាប់រូបខ្ញុំដែរ។ ទីមួយ ខ្ញុំ

នឹកទៅដល់ជនរងគ្រោះដ៏អក្ខន្តនិងក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។ គេទាំងឡាយបានរងទុក្ខវេទនា រងទារុណកម្ម រងការប្រមាថមើលងាយដ៏សែនមហាអមនុស្សធម៌រាប់មិនអស់មុននឹងបាត់បង់ជីវិតរលត់សង្ហារទៅ។ ខ្ញុំមានប្រវត្តិសាស្ត្រដែលដៅដែលមិនអាចថ្លាថ្លែងបាន គឺប្រវត្តិសាស្ត្រដែលសុខចិត្តឱនក្បាលទទួលការជំនុំជម្រះតែម្នាក់ឯងក្នុងក្របខ័ណ្ឌ ស-២១ ហើយប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងមុតមាំថានឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីឲ្យជាតិ

ដើមផ្កានៅវាលពិឃាតជើងឯក

ប្រជាជនខ្ញុំ និងជនរងគ្រោះ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គេបានស្គាល់នូវពន្លឺយុត្តិធម៌។ ព្រមជាមួយនេះ ខ្ញុំក៏មានការសោកស្តាយបំផុតចំពោះបុគ្គលិកទាំងអស់របស់ ស-២១ ដែលត្រូវបានគេចាប់បង្ខំឲ្យបំពេញភារកិច្ចជាមួយខ្ញុំ គឺភារកិច្ចដែលសាមីខ្លួនរបស់គេស្អប់ខ្ពើម ដែលមាតាបិតារបស់គេស្អប់ខ្ពើម ហើយក្នុងនោះក៏មានបុគ្គលិកមួយចំនួនបានធ្លាក់ខ្លួនរងគ្រោះថ្នាក់នៅទីនេះឯងតែម្តង។ រឿងអស់នេះ ខ្ញុំនឹកឃើញពេលណា ខ្ញុំខ្លាចផ្សាពេលនោះ។

ខ្ញុំមានការសោកស្តាយដោយស្មោះ ដោយបានសុខចិត្តចុះចាញ់ទស្សនៈរបស់គេ និងដោយបានទទួលយកភារកិច្ចឧក្រិដ្ឋ ដែលគេប្រគល់ឲ្យខ្ញុំ។ សកម្មភាពរបស់ខ្ញុំ ពិតជាក្នុងចូលទៅក្នុងចរន្តមួយ

កាំង ហ្គេកអារ ហៅ ឌុច ផ្តល់បទឧទ្ទេសនាមក្នុងអំឡុងរបបកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ។
រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំរឿងសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាកំណត់សម្គាល់
ជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ ។

លោក ការ សារុត្តិ៖ គាត់អានលែងកើត ។

លោក ម៉ាសែល ឡឺម៉ុងដិ៖ បើអ៊ីចឹងបញ្ចប់ប៉ុណ្ណឹងហើយបើសិនជា--
អានេះគឺឯកសារហ្នឹងអាចបញ្ចូលនៅក្នុងសំណុំរឿង ហើយភាគី
ទាំងអស់អាចមើលបាន ។

លោក កាំង ហ្គេកអារ៖ ឲ្យខ្ញុំសូមទោសជនរងគ្រោះ ចំពោះទុក្ខវេទនា
ដ៏មហាខ្លោចផ្សាទាំងប៉ុន្មានដែលគេបានទទួលរងនៅទីនេះរហូតដល់
ថ្ងៃបាត់បង់ជីវិត ឬរហូតដល់ថ្ងៃ ៧ មករា ១៩៧៩ ។ ឲ្យខ្ញុំសុំទោស
ក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះដែលបានរស់នៅក្នុងទុក្ខសោកយ៉ាងក្រំក្រា
ដោយបាត់បង់បុគ្គលជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនចំនួន៣៣ឆ្នាំហើយ
ហើយមិនទាន់បានទទួលពន្លឺយុត្តិធម៌នៅឡើយ ។ ខ្ញុំដឹងហើយថា
វិប្បដិសារីរបស់ខ្ញុំ ទោះបីចុកចាប់យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅតែជាទឹក
មួយដំណក់ក្នុងមហាសាគរធំធេង និងជ្រាលជ្រៅនៃទុក្ខវេទនាដ៏សែន
ខ្លោចផ្សារបស់ជនរងគ្រោះនិងក្រុមគ្រួសារ ។ ខ្ញុំសូមលោកចៅក្រម
លោក និងលោកស្រីព្រះរាជអាជ្ញាដែលជាអ្នកស្វែងរកយុត្តិធម៌ជូនជន
ទាំងអស់ខាងលើនេះ អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំចូលសុំទោសគេទាំងឡាយនោះ
ដោយស្មារតីលំខិនបំផុត និងដោយវិប្បដិសារីចុកចាប់យ៉ាងក្រំក្រា ។
សូមលោកមេត្តាទុកទ្វារនេះឲ្យនៅបិទជានិច្ច ។ ពេញមួយថ្ងៃហើយ
ដែលខ្ញុំបានទៅមើលស្ថានទីនោះ ដូច្នេះខ្ញុំសូមអរគុណលោកទាំងបួន
ដែលបាននាំខ្ញុំមកដល់ទីនេះ ហើយបានឃើញមុខជនរងគ្រោះជា
ជំបូង ហើយខ្ញុំសូមទោស ។

លោក ជុំ ម៉ឺ៖ ខ្ញុំសុំមានមតិបន្តិចបានទេ ?

ឆ្លើយ៖ ខ្លីៗបំផុត ។

លោក ជុំ ម៉ឺ៖ ខ្ញុំសូមគោរពលោកចៅក្រម សូមគោរពលោកព្រះរាជអាជ្ញា
សូមគោរពលោក លោកស្រី អានេះហើយដែលការខ្ញុំចង់បាន ដែល
ខ្ញុំចង់បាន ។ ចង់បានរកអាជ្ញាសិទ្ធិសេរីភាព ពេលនេះសិទ្ធិសេរីភាព
ខ្ញុំមានមកដល់ហើយ ។ ពីមុនឡើយខ្ញុំអត់មានសិទ្ធិសេរីភាពនឹងតវ៉ា
របៀបនេះទេ បើហ៊ានអ្នកណាមួយហ៊ានតវ៉ា គឺថាក្បាលត្បូងចប
ក្បាលគល់ឫស្សី ក្បាលក្លោរទេះ ។ អ៊ីចឹងខ្ញុំអរគុណលោក ឌុច ណាស់
ដែលគាត់មកឆ្លើយចំពោះមុខតុលាការទាំងអស់ គាត់ទទួលកំហុស
គាត់ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានទៅចងកំនុំក្នុងអីនឹងគាត់ដែរ ខ្ញុំគ្រាន់តែ
ស្វែងរកដើម្បីយុត្តិភាពសន្តិភាពសម្រាប់ប្រជាជនខ្ញុំជាងមួយលាននាក់
ដែលស្លាប់ទៅ ។ ខ្ញុំអរគុណណាស់ ខ្លាចតែគាត់មិនឆ្លើយស្មោះត្រង់
ចំពោះមុខតុលាការ ខ្ញុំអរគុណណាស់ ។

ដែលបាននាំមកនូវគ្រោះមហន្តរាយធ្ងន់ធ្ងររ៉ាំរ៉ៃដល់ជាតិប្រជាជនខ្ញុំ ។
នេះហើយជាបញ្ហាដែលខ្ញុំនៅតែនឹកឃើញជានិច្ច នឹកមិនភ្លេចសោះ
នឹកឡើងណា ដំបូងខ្ញុំខឹងនឹងក្បាលម៉ាស៊ីនដឹកនាំបក្សដែលបានប្រើ
គ្រប់មធ្យោបាយអូសទាញចលនានេះ ដែលទៅតាមផ្លូវសោកនាដកម្ម
ទាំងស្រុងនិងជាប់ខាត ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំខឹងនឹងរូបខ្លួនឯងដែលសុខ
ចិត្តចុះចាញ់ទស្សនៈរបស់គេ ម៉្លោះហើយគោរពបទបញ្ជាឧក្រិដ្ឋរបស់
គេទាំងងងឹតងងល់ ។ នេះហើយជាគន្លឹះដែលនាំឲ្យខ្ញុំទទួលស្គាល់
ដោយខានមិនបានថា ក្នុងឋានៈខ្ញុំជាប្រធាន ស-២១ បានរួមចំណែក
ក្នុងឧក្រិដ្ឋកម្មប្រឆាំងមនុស្សជាតិ ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃ ស-២១ ទាំងមូល ។

លោកចៅក្រមទាំងពីរជាទីគោរព! លោកនិងលោកស្រីសហ
ព្រះរាជអាជ្ញាជាទីគោរព! ខ្ញុំសូមគោរពអរគុណលោក ដែលបាននាំខ្ញុំ
មកដល់ទីនេះ ។ សូមលោកទាំងបួនអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំសុំទោសជនរងគ្រោះ
ចំពោះទុក្ខវេទនា...

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី២៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០៩

ទំព័រ៤៦ [បន្ទាត់១០-២៥] ដល់ទំព័រ ៤៨ [បន្ទាត់១]

សេចក្តីថ្លែងចុងក្រោយរបស់ ឌុច

អំពីគោលជំហរនិងអាកប្បកិរិយារបស់ខ្ញុំ

I) ចំពោះប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេស

មុនថ្ងៃជម្នះរបស់ខ្លួន បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាបានប្រកាសជាឱទ្ធិករថាពួកគេនឹងកាត់ទោសតែជនមហាក្សត្រតែប្រាំពីរនាក់ទេ ជាក់ស្តែងបក្សបានជម្លៀសប្រជាជនទាំងបង្អួច ព្រមទាំងបានសម្លាប់មនុស្សរាប់សែននាក់។ គឺមនុស្សដែលមិនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើសអ្វីក្រោយ ១៧ មេសា សោះ។ ការកាប់សម្លាប់បានបន្តម្តងហើយម្តងទៀតគឺតស្រាកស្រាន្តរហូតអស់ជាងមួយលាននាក់។ ក្នុងចំណោមប្រជាជនក្រៅរដ្ឋ គេកាប់សម្លាប់អ្នកណាដែលពុំព្រមដាក់ខ្លួនឲ្យទៅជាកសិករកម្មករ ឬក៏ធ្វើទៅពុំរួច។ រីឯអ្នកនៅក្នុងជួរវិញ គេចាប់ចងកាប់សម្លាប់បក្សជនខ្សែផ្សេងដែលមិនមែនជាខ្សែរបស់គេ ដើម្បីដាក់កម្លាំងគេជំនួសវិញ។ មហាវិនាសកម្មទាំងក្នុងជួរនិងក្រៅជួរពិតជាឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជាតែម្នាក់ឯងគត់។

ខ្ញុំនៅតែស្មោះត្រង់ និងសេចក្តីប្រកាសរបស់ខ្ញុំក្នុងអង្គសវនាការនេះ ដែលខ្ញុំបានអះអាងថា ប៉ុល ពត ហ៊ានក្តើតក្តើនលើកមាត់មហាឧក្រិដ្ឋយ៉ាងនេះ គឺមកពីគាត់អាងលើកម្លាំង ជាពិសេសគឺកម្លាំងបក្សដែលមានកម្លាំងបក្សជនរាប់ម៉ឺននាក់ស្តាប់បញ្ជាគាត់។ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា ក្នុងចំណោមកម្លាំងទាំងអស់នេះរបស់ ប៉ុល ពត មានខ្ញុំម្នាក់។ ក្នុងស្មារតីនេះហើយដែលខ្ញុំសូមទទួលខុសត្រូវខាងផ្លូវចិត្តចំពោះប្រជាជនកម្ពុជាទូទាំងប្រទេសដែលបានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតពី ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ ៦ មករា ១៩៧៩ ខ្ញុំពិតជាមានវិប្បដិសារីយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនិងតក់ស្លុតគឺឧបមាចំពោះមហាវិនាសកម្មនេះ។

ខ្ញុំយល់ថា ខ្ញុំយល់ច្បាស់ថា ទ្រឹស្តីមនោគមវិជ្ជាណាក៏ដោយ ដែលនិយាយអំពីស្នេហាប្រជាជនទៅតាមទស្សនៈវណ្ណៈនិងតស៊ូវណ្ណៈពិតជានាំឲ្យហិនហោចខ្លោចផ្សារកទីបំផុតគ្មាន។ ខ្ញុំនៅតែប្រកាន់ថាការសម្រេចជ្រើសរើសផ្លូវដើរ គឺសម្រេចតែមួយដងឆ្នើមទេ បើខុសគឺឈឺចាប់ខ្លោចផ្សារពោរពេញទៅដោយវិប្បដិសារីអស់មួយជីវិត។ ជំនឿដែលជឿថាបានរួមចំណែកដោះជាតិ ប្រជាជន បម្រើប្រជាជន ម៉្លោះហើយ បានឧទ្ទិសកម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្ត កម្លាំងប្រាជ្ញា ព្រមទាំងបានលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ រហូតដល់ត្រៀមលះបង់អាយុជីវិត ដើម្បីជាតិប្រជាជន តែបែរជាធ្លាក់ខ្លួនក្នុងអង្គការឧក្រិដ្ឋមួយដែលកម្ទេចប្រជាជនខ្លួនឯងយ៉ាងរង្គោះរង្គាល់និងដកខ្លួនថយក៏ថយមិនរួច ដូចស្តីមួយគ្រាប់ក្នុងត្នម៉ាស៊ីនដែលកំពុងដើរ។

II) ចំពោះជនរងគ្រោះនៅ ស-២១ និងក្រុមគ្រួសារ

ខ្ញុំនៅតែប្រកាសទទួលខុសត្រូវតែម្នាក់ឯងគត់ លើការបាត់បង់អាយុជីវិតយ៉ាងតិច ១២.៣៨០ នាក់។ អស់លោកទាំងអស់នេះ មុននឹងស្លាប់ទៅពិតជាបានរងទុក្ខវេទនាជំរុំរ៉ែនិងអមនុស្សធម៌រាប់មិន

អស់។ ខ្ញុំនៅតែសុំឧទាហរណ៍ចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធនៃអ្នកដែលស្លាប់បាត់បង់ទៅដោយសេចក្តីគោរពលំអុតលំឱនបំផុត។ ខ្ញុំបានអធិដ្ឋានចំពោះព្រះជាម្ចាស់ សូមព្រះអង្គប្រទានពរដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធទាំងអស់នោះ ដោយព្រះទ័យអនុគ្រោះ។ ចំពោះអ្នកដែលរួចជីវិតផុតពីសេចក្តីស្លាប់ ខ្ញុំនៅតែទទួលស្គាល់ថា ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងអស់របស់ ស-២១ ទៅលើអស់លោក ទទួលស្គាល់ទាំងខាងផ្លូវច្បាប់ ទាំងខាងផ្លូវចិត្ត ចំពោះក្រុមគ្រួសារជនរងគ្រោះ ខ្ញុំនៅតែប្រកាន់អាកប្បកិរិយាឱនលំទោសសូមអនុញ្ញាតទុកទ្វារសូមទោសឲ្យនៅចំហ ហើយនិងសូមរំលែកទុកសោកដីសែនខ្លោចផ្សាររ៉ែរបស់អស់លោកគ្រប់ពេលវេលា។

គ្រែសម្រាប់ដាក់អ្នកទោស ដោយមានប្រាក់និងខ្លោះជើង។ រូបថតនេះដកស្រង់ចេញពីសំណុំរឿងសំណុំរឿង ០០១ និងត្រូវបានដាក់ជាភស្តុតាងជូនអង្គជំនុំជម្រះក្នុងអំឡុងពេលសវនាការ។

III) ដើម្បីសម្តែងវិប្បដិសារីដ៏សែនចុកចាប់ទាំងអស់នេះ

ខ្ញុំបានសហការពេញទំហឹងជាមួយតុលាការដោយស្មោះត្រង់ និងគ្រប់ពេលវេលាអស់ចំនួន១០ឆ្នាំ ៦ខែ ១៧ថ្ងៃ រួចមកហើយ ទាំងក្នុងរយៈកាលស៊ើបសួរ រួមទាំងការស៊ើបសួរនៅតុលាការយោធាផង ទាំងក្នុងរយៈកាលសវនាការនេះផង។ ចុងបំផុត ខ្ញុំបានលើកសំណូមពរដោយសុទ្ធចិត្តចំពោះអ្នកជំនាញខាងចិត្តសាស្ត្រ ដើម្បីយល់ថា ខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីឲ្យមនុស្សជាតិទាំងមូល លោកទទួលស្គាល់ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាឡើងវិញ? ដើម្បីរួមចំណែករំលែកទុក្ខសោករបស់ប្រជាជនកម្ពុជា ខ្ញុំសូមសន្យាថា ទៅថ្ងៃមុខទោះជាខ្លួនករណីណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដែលប្រជាជនខ្ញុំត្រូវការ ដើម្បីប្រជាជនខ្ញុំ សូមតុលាការមេត្តាពិចារណានិងសម្រេចសេចក្តីលើបញ្ហាបន្ថែមនេះដោយយោបល់អនុគ្រោះ។

កាំង ហ្គេកអាវ ហៅ ឌុច នៅក្នុងបន្ទប់សវនាការថ្ងៃទី៣ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១២ ។ នៅក្នុងសាលដីកាសាលា អង្គជំនុំជម្រះតុលាការកំពូលបានសម្រេចផ្ដន្ទាទោសដាក់ពន្ធនាគារ ឌុច អស់មួយជីវិត ។

ប្រតិចារិកថ្ងៃទី៣០ ខែមីនា ឆ្នាំ២០១១

ទំព័រ ១១៣ [បន្ទាត់ ២៣-២៥] ដល់ទំព័រ ១១៤ [បន្ទាត់១-២]

សេចក្ដីថ្លែងចុងក្រោយរបស់ ឌុច

បន្តទៅនេះ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់អំពីគោលជំហររបស់ខ្ញុំចំពោះប្រជាជន កម្ពុជាទូទាំងប្រទេស ។ បញ្ជាក់ទីមួយ គឺខ្ញុំនៅរក្សាគោលជំហរខាង ផ្លូវច្បាប់ចំពោះជនរងគ្រោះនៅមន្ទីរ ស-២១ និងទទួលខុសត្រូវខាង ផ្លូវចិត្ត ចំពោះជនរងគ្រោះទូទាំងប្រទេស ។ ខ្ញុំនៅតែរក្សាគោលជំហរ សុំខមាលទោសចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធជនរងគ្រោះទាំង ១២.២៧៣ នាក់ ដែលបានស្លាប់បាត់បង់ជីវិតនៅ ស-២១ ព្រមទាំងសុំគ្រួសារអស់លោក ទាំងនោះអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំសុំចូលសុំទោសនៅថ្ងៃណាមួយសមរម្យ ។

សាលាសវនាការ
Courtroom
Salle d'Audience

អង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា

ផ្លូវជាតិលេខ៤ សង្កាត់ចោមចៅ ខ័ណ្ឌដង្កោ
រាជធានីភ្នំពេញ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៧១
ទូរស័ព្ទ: +៨៥៥ (០)២៣ ២១៩ ៨១៤
ទូរសារ: +៨៥៥ (០)២៣ ២១៩ ៨៤១
គេហទំព័រ www.eccc.gov.kh